

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યં ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ક્ર. મું]

[અંક ૭ મે

વૈશાખ

ઇ. સ. ૧૯૫૨

૨૫ મી એપ્રિલ

વીર સં. ૨૪૭૮

વિ. સં. ૨૦૦૮

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

બહારગામ માટે બાર અંક ને પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૩-૪-૦

પુસ્તક ફટકું અંક ૭ થી	વૈશાખ	વીર સં. ૨૪૭૮ વિ સં. ૨૦૦૮
--------------------------	-------	-----------------------------

અનુક્રમણિકા

- ૧ સંયમ ... (મુનિરાજશ્રી ભાસ્કરવિજયજી) ૧૩૧
- ૨ હો લક્ષ્મી ! ... (શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ " સાહિત્યચંદ્ર ") ૧૩૨
- ૩ પ્રભાવના અને ભાવના ... (સંપા. હેમચંદ્ર ન્યાલચંદ વોરા) ૧૩૩
- ૪ અયોગવ્યવરોદ્ધરાત્રિશિકા પદ્યાનુવાદ (પં. શ્રી દુરન્ધરવિજયજી ગણિ) ૧૩૪
- ૫ આનંદી વૃત્તિ ... (શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ " સાહિત્યચંદ્ર ") ૧૩૭
- ૬ માછીનો નિયમ : ૨ ... (શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોકસી) ૧૪૦
- ૭ વાર્ષિક તપશ્ચર્યા : અક્ષય તૃતીયા (શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ 'સાહિત્યપ્રેમી') ૧૪૪
- ૮ ગુજરાતી પદ્યાત્મક દાર્શનિક કૃતિઓ (હીરાલાલ રસિકલાલ કાપડયા M. A.) ૧૪૭
- ૯ પ્રકીર્ણ ... ૧૫૩

નવા સભાસદ

- ૧ શેઠ નાનજી લાધાભાઈ જ્ઞાનભંડાર લાઇફ મેમ્બર કચ્છ-નાની ખાખર

જ્ઞાનસાર (ખીજી આવૃત્તિ)

ન્યાયવિશારદ ન્યાયાચાર્ય શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયવરચિત આ અપૂર્વ ગ્રંથ ઘણા વખતથી અપ્રાપ્ય હતો, તે તાજેતરમાં નવીન આવૃત્તિરૂપે પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. ગ્રંથ નામ પ્રમાણે જ્ઞાનામૃતના સારરૂપ છે. ઉપાધ્યાયજીએ પોતાની જ્ઞાનશક્તિના નીચોડરૂપ આ ગ્રંથ રચ્યો છે અને તેથી જ તે સર્વ કોઈની પ્રશંસાને પાત્ર બન્યો છે. અહીં સૌ લગભગ પૃષ્ઠ હોવા છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા બે, પોસ્ટેજ અલગ.

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

અવશ્ય વાંચવા લાયક

સમજીને જીવનમાં ઉતારવા લાયક

સાદી ને સરલ ભાષામાં લખાયેલા

પાંચ ટેકટો

- ૧ ધર્મીમૃત (સુધર્મ) ૦-૧૦-૦
- ૨ શ્રદ્ધા અને શક્તિ (દર્શન) ૦-૧૦-૦
- ૩ જ્ઞાનોપાસના (જ્ઞાન) ૦-૧૦-૦
- ૪ ચારિત્રવિચાર (ચારિત્ર) ૦-૧૦-૦
- ૫ દેતાં શિખો (દાન) ૦-૧૦-૦

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

પુસ્તક ૬૮ મું.
અંક ૭ મો

: વૈશાખ :

વીર સં. ૨૪૭૮
વિ. સં. ૨૦૦૮

સંયમ.

(નારણી વ્રજથી નથી રે જુદાઈ-એ રાગ.)

સંયમ લેના હો સુખકારી, ત્રિવિધતણો ભવભય નીવારે. સંયમ.
સંયમથી તબ શિવગતિ સાધે, અરિહંતતણું જબ ધ્યાન આરાધે. સંયમ.
ભવ ચોરાશી ફેરા ફરીયો, ત્યાગ ખીન નવ પાર ઉતરીયો. સંયમ.
મતુષ્યદેહ મહાપુન્યે મળીયો, જૈન ધર્મ કલ્પતરુ ફળીયો. સંયમ.
નર્ક નિગોહનાં દુઃખ બહુ દીઠાં, પણ અજ્ઞાને લાગ્યાં મીઠાં. સંયમ.
આ ભવમાં ગુરુવાણી આખો, ભવભય ભ્રમણા દૂરે નાંખો. સંયમ.
બુદ્ધિ વૃદ્ધિથી ધર્મ કરશે, ભક્તિથકી કંચન ભવ તરશે. સંયમ.
અજ્ઞાન તિમિર દૂર હઠાવો, જ્ઞાનતણો ભાસ્કર પ્રગટાવો. સંયમ.
મુનિરાજશ્રી ભાસ્કરવિજયજી.

ભો લક્ષ્મી !

(કવિ:-સાહિત્યચંદ્ર બાલચંદ હીરાચંદ, માલેગામ)

ભો ! કમલનયના કમલસદના કમલથી તુજ પૂજવા,
સહુ દેવથી પણ અધિક માની રૂપ તારા નવનવા;
તરસે સહુ તારી કૃપાની ચિત્તમાં બહુ અંખના,
લક્ષ્મી ! તને સહુ ભક્તિભાવે પૂજતા ચંદ્રાનના ! ૧

તારી જ જગમાં જય ભણે સહુ બોલબોલા તાહરી,
સહુ ભજન પૂજન દેવના પણ ચિત્ત લક્ષ્મી છે ધરી;
લક્ષ્મી ! તને ચંચલ કહે પણ ધરે તુજ મન સેવના,
છે સત્ય તો તારી જ પૂજા ભલે સુખ પ્રભુવંદના. ૨

તારા પ્રતાપે સકલ જગ આનંદ માને મન વિષે,
નિજ ચિત્તમાં મલકાય તારી અંખના રાખે દિસે;
તારી કૃપાથી કુરૂપ કાળો મનુજ સુંદર ભાસતો,
નિજ સગી આંખે મદનનો અવતાર સહુને દીસતો. ૩

કાણે છતાં જે નેત્રનો કુખડો અહો ! વડલાગિયો,
તે રૂપનો અંબાર સહુને તવ કૃપાથી ભાસિયો;
નકટો અને મણ્યુક્રા સુખનો કુરૂપ માનવ બાણિયો,
તારી કૃપાથી કુરૂપતા ઢંકાય છે જગ માનિયો. ૪

જે છે નિરક્ષર મૂર્ખનો સરદાર જગમાંહે રહ્યો,
લક્ષ્મીતણા સહવાસથી પડિત સહુ લોકે કહ્યો;
લક્ષ્મી ! અહો ! તુજ કુટિલ નીતિ સરલતા તુજ નહીં ગમે,
જે સુજન જન વિદ્યાવિદ્યારી ચિત્તમાં તુજ નહીં રમે. ૫

પ્રભુ ભક્ત તારી કુટિલતાને ચિત્તમાંહે બાણતા,
સહવાસ તારો શીખવે છે પાપકર્મો માનતા;
તારાચક્રી જે દૂર નાસે ટાળતા તુજ મોહિની,
દાખે સુખો પણ દુઃખભાગી નીતિની સંહારિણી. ૬

જે સંત યોગી મુક્તિરાગી તુચ્છ તુજને માનતા,
છોડી તને અણગાર પદવી પામતા મુખ બાણતા;
અતિ અદ્ય પણ સહવાસ તારો દુઃખદાયક તે ગણે,
ભવસંતપીને તું વધારે ધારતા એ નિજ મને. ૭

એવા મુનિજન ચરણકમલે નિત્ય અમ વંદન થજે,
સંસારસાગર પાર કરવા શુરુકૃપા અમ પર હજે;
શુચિ રટણ અમ મનમાં નિરંતર શુરુશુણના સંચરે,
શુભ ઉદય મુનિપદનો અમોને થજે સદ્બુદ્ધિ વરે. ૮

પાળી મહાવ્રત પંચ રોધે ઇદ્રિયોને જે સદા,
થઈ કિંકરી નિજ આત્મલક્ષ્મી અર્પતી નિજ સંપદા;
નહીં સ્થૂલ લક્ષ્મી અમ ગમેા નિજ આત્મલક્ષ્મી સર્વને,
ખાલેન્દુ વાંછે સર્વને કલ્યાણ સહુ શુભ પર્વને. ૯

: પ્રભાવના અને ભાવના :

પ્રકારેણાધિકાં મન્યે, માવનાતઃ પ્રમાવનામ્ ।

માવના સ્વસ્ય લાભાય, સ્વાન્યયોસ્તુ પ્રમાવના ।

ઉપદેશતરંગિણી ।

એક ‘પ્ર’ અક્ષરે વિશેષ કરીને ભાવના થકી પ્રમાવનાને
હું અધિક માતું છું; કેમકે, ભાવના પોતાને જ લાભદાયક છે
અને પ્રમાવના તો પોતાને અને બીજાને પણ લાભદાયક છે.

માવના મોક્ષદા સ્વસ્ય, સ્વાન્યયોસ્તુ પ્રમાવના ।

પ્રકારેણાધિકા યુક્તં, માવનાતઃ પ્રમાવના ।

શ્રાક્ષવિધિ ।

ભાવના શબ્દ કરતાં પ્રમાવના શબ્દમાં ‘પ્ર’ વધારે છે; તેથી,
ભાવનાથી પોતાની જ મુક્તિ થાય છે અને પ્રમાવનાથી પોતાની
અને બીજાની પણ મુક્તિ થાય છે, એ વાત સારી છે.

સં. વોરા હેમચંદ્ર ન્યાલચંદ.

કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રીહેમચન્દ્રાચાર્યનિર્મિતા—
અયોગવ્યવચ્છેદદ્વાત્રિંશિકા ।
 [પદ્યાનુવાદ-સભાવાર્થ]

અનુવાદક—પં.ન્યાસશ્રી ધુરન્ધરવિજયજી ગણિ

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૮૮ થી શરૂ)

મદેન માનેન મનોભવેન, ક્રોધેન લોમેન ચ સમ્મદેન ।

પરાજિતાનાં પ્રસમં સુરાણાં, વૃથૈવ સામ્રાજ્યરુજા પરેષામ્ ॥ ૨૫ ॥

દુઃકામ ક્રોધ મદ માન પ્રલોભનાદિ,
 ઉદ્દંડ અંતર આંતર શત્રુઓથી;
 પાશ્યા પરાજય અતિશય જે સદાના,
 સામ્રાજ્ય રાગથી સર્ચુ પર દેવતાના. ॥ ૨૫ ॥

મદ-માન-મદન-ક્રોધ-લોભ અને હર્ષથી પરાભવ પામેલા અન્ય દેવતા સામાન્ય એ રાગો છે, તે તદન નકામા છે. ૨૫.

સ્વક્રઠ્ઠપીઠે કઠિનં કુઠારં, પરે કિરન્તઃ પ્રલપન્તુ કિશ્ચિત્ ।

મનીષિનાં તુ ત્વયિ વીતરાગ !, ન રાગમાત્રેણ મનોઽનુરક્તમ્ ॥ ૨૬ ॥

કે'કે' કુઠાર અતિ તીક્ષ્ણ સ્વક્રીય કંઠે,
 જે આ પ્રલાપ પરવાદિ કરે ગમે તે;
 વિદ્વજ્જનોનું મન કેવળ હૃદયરાગે,
 વૈરાગિ ! રાગી તુમમાં નહિં યુક્તિવાદે. ॥ ૨૬ ॥

પોતાના જ કંઠપીઠ ઉપર કઠિન કુઠારાનો પ્રહાર કરતા અન્યો ગમે તે બોલો. હે વીતરાગ ! આપને વિષે વિદ્વાનોનું મન રાગમાત્રથી આસક્ત નથી. ૨૬.

સુનિશ્ચિતં મત્સરિણો જનસ્ય, ન નાથ ! મુદ્રામતિશેરતે તે ।

માધ્યસ્થ્યમાસ્થાય પરીક્ષકા યે, મળૌ ચ કાચે ચ સમાનુવન્ધાઃ ॥ ૨૭ ॥

માત્સર્ય યુક્ત જનથી નથી કે વિશેષ,
 તારી પ્રસન્ન પરમાકૃતિમાં જિનેશ !;
 માધ્યસ્થ્યધારક પરીક્ષક એ ગમાર,
 બંધુ ન લેદ મણિ-કાચ વિષે લગાર. ॥ ૨૭ ॥

હે નાથ ! ખરેખર વિદેષી માણસો કરતાં તેઓ વધતા નથી કે જે પરીક્ષકો મધ્યસ્થતા ધારણ કરીને મણિ અને કાચને વિષે સરખાઈ જણાવે છે. ૨૭.

—(૧૩૪)—

અંક ૭ મો]

અયોગવ્યવસ્થાદ્વારિશિકા.

૧૩૫

इमां समक्षं प्रतिपक्ष साक्षिणा-मुदारघोषामवघोषणां भुवे ।

न वीतरागात् परमस्ति दैवतं, न याप्यनेकान्तमृते नयस्थितिः ॥ २८ ॥

સર્વે વિપક્ષ વર સાક્ષિ સમક્ષ અંક,

ઉદ્ઘોષણા કરું ઉદાત્ત સ્વરે અખંડ;

શ્રી વીતરાગ વિષ્ણુ દેવ ન કોઈ બીજા,

સ્વાદ્વાદ વિષ્ણુ નહિ અન્ય નય વ્યવસ્થા. ॥ ૨૮ ॥

સામા પક્ષના સાક્ષિઓની સમક્ષ હું જોયે સ્વરે ઉદ્ઘોષણા કરું છું કે—વીતરાગથી બીજું કોઈ દૈવત નથી અને અનેકાન્ત સિવાય નય વ્યવસ્થા નથી. ૨૮.

न भ्रूयैव त्वयि पक्षपातो, न द्वेषमात्रादरुचिः परेषु ।

यथावदासत्त्वपरीक्षया तु, त्वामेव वीर ! प्रष्टुमाश्रिताः स्म ॥ २९ ॥

અદ્વાવડે જ નથી નાથ ! તું પક્ષપાત,

અન્યો વિષે અરુચિમાં નથી દ્વેષ માત્ર;

આસત્ત્વની કરી યથાર્થપણે પરીક્ષા,

શ્રીવીર ! હીધી તુજ શાસનની સુ-હીક્ષા. ॥ ૨૯ ॥

આપના પ્રત્યે શ્રદ્ધાથી જ પક્ષપાત નથી અને બીજાઓમાં દ્વેષથી જ અરુચિ નથી, પણ યથાર્થપણે આસત્ત્વની પરીક્ષા કરીને જ હું વીર પરમાત્મન ! અમે આપને આશ્રીને રજા છીએ. ૨૯.

तमःस्पृशामप्रतिभासमाजम्, भवन्तमप्याशु विविन्दते याः ।

महेम चन्द्रांशुदृशावदाता-स्तास्तर्कपुण्या जगदीश ! वाचः ॥ ३० ॥

અજ્ઞાન-અંધ ન વિલોકી શકે કદીએ,

તે'વા તને પણ પ્રભો !, ઝટ જે સ્તવે તે;

શ્રીહિમ-અંદ્ર સમ સ્વચ્છ સુતર્ક પુણ્ય,

વાણીતણી કરી પૂજા બનું ધન્ય ધન્ય. ॥ ૩૦ ॥

અજ્ઞાન-અંધારામાં હસાએલા જેને જોઈ શકતા નથી, એવા આપને પણ જે શીઘ્ર પામે છે—સ્તવે છે તે અંદ્ર કિરણોન્નત તર્કપુણ્ય વાણીને હું જગદીશ ! અમે પૂજાએ છીએ. ૩૦

यत्र तत्र समये यथा तथा, योऽसि सोऽस्यभिधया यथा तथा ।

वीतदोषकलुषः सचेद्भवा-नेक एव भगवन् ! नमोऽस्तु ते ॥ ३१ ॥

જે તે મતે વળી પ્રકારથીએ ગમે તે,

જે તે રહો જગતમાં અભિધાન જે તે;

તે આપ એક જ પ્રભો ! ગતરાગદ્વેષ,

હો ! કોટિ કોટિ નમનો તમને જિનેશ ! ॥ ૩૧ ॥

જે કાષ્ટ દર્શનમાં જે કાષ્ટ પ્રકારે જે કાષ્ટ નામે જે કાષ્ટ હો પશ્ય જે રાગદ્વેષના મેલ વગરના આપ એક જ છે તો હે ભગવન ! આપને નમસ્કાર હો. ૩૧.

इदं श्रद्धामात्रं तदथ परनिन्दां मृदुधियो,
विगाहन्तां हन्त ! प्रकृतिपरवादव्यसनिनः ।
अरक्तद्विष्टानां जिनवर ! परीक्षाक्षमधिया,
मयं तत्त्वालोकः स्तुतिमयमुपाधिं विवृतवान् ॥ ३२ ॥

(શાદૃલવિકીરિત.)

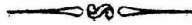
હા બીજા પરનિંદના સમજ્યા, શ્રદ્ધા સ્વરૂપે લહે,
જેને ટેવ પરપ્રવાદની પડી, તે કયાંથી સારું કહે ?;
રાગદ્વેષ વિના પરીક્ષણ કરે, હે નાથ ! જે સમજીને,
તે આ તત્ત્વ પ્રકાશ સત્ય સમજે, સદ્ધર્મધ્યાને સ્તવ્યો. ॥ ૩૨ ॥

બેળા માણસો આ કેવળ શ્રદ્ધાથી કહેણું છે એમ કહો, સ્વભાવે જ પારકી નિંદા કરવામાં રસીયા આને પરનિંદા કહો પશ્ય હે જિનવર ! પરીક્ષા કરવામાં સમર્થ શુદ્ધિવાળા રાગદ્વેષરહિત લોકોને તો આ તત્ત્વલોક સ્તુતિમય ઉપાધિને ધારણ કરે છે. ૩૨.

નોટ:—જગત્પ્રસિદ્ધ શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરચિત્ર જત્રીશ જત્રીશિકાને અનુસરીને જે જત્રીશ જત્રીશિકા, કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રસૂરીશ્વરજીએ શ્રી વર્ધમાનજિનસ્તુતિરૂપ-અયોગવ્યવસ્થેદિકા અને અન્યયોગવ્યવસ્થેદિકા નામની દ્વાવિશિકાઓ બનાવેલ છે. અનેમાં શ્રી વીર ભગવાનની સ્તુતિ છે, અને સાથેસાથે જૈનતત્ત્વનું ન્યાયની પદ્ધતિએ ખંડનખંડન કરેલ છે. અયોગવ્યવસ્થેદિકા એટલે જત્રીશ સ્તોત્રો જેમાં જૈનદર્શન ખોટું છે, યથાર્થ નથી એવા અન્ય દર્શનકારોના અભિપ્રાયનું ખંડન અને અન્યયોગવ્યવસ્થેદિકા એટલે જે જત્રીશીમાં બીજા દર્શનકારો પોતાના મતને ખરો બતાવે છે તે ખરો નથી, પશ્ય જૈન દર્શનકારોનો મત ખરો છે એવું પૂરવાર કરનાર જવાબ. અન્યયોગવ્યવસ્થેદિકા જત્રીશી ઉપર શ્રી મહિષેયુગચરિત્ત પ્રસિદ્ધ “સ્વાદ્વાદમંજરી” નામની ટીકા છે. જૈન તત્ત્વજ્ઞાન અને અન્ય દર્શનોના તત્ત્વજ્ઞાનનું સૂક્ષ્મ રીતે ન્યાયની પદ્ધતિએ નિરૂપણ કરેલ છે. આ મંથ ઉચ્ચ અભ્યાસક્રમમાં પાઠ્યપુસ્તક તરીકે સ્વીકારવામાં આવેલ છે. સ્વાદ્વાદમંજરી ઉપર આનંદશંકર બાપુભાઈ ધ્રુવે વિદ્વતાભરેલી ઈંગ્લીશ ભાષામાં નોટસ લખેલ છે.

અયોગવ્યવસ્થેદિકા રહેલાપથી ગ્રહણ કરી શકાય તેવી હોવાથી તેના ઉપર વિદ્વતા-ભરેલી ટીકા કાષ્ટ આચાર્યે લખેલ નથી. પંન્યાસ શ્રી કુરંધરવિજયજીએ આ જત્રીશી ઉપર પદ્માનુવાદ કરેલ છે અને શબ્દાર્થ કરેલ છે, જે આ માસિકનાં જુદા જુદા અંકોમાં છપાયેલ છે. પંન્યાસ શ્રી કુરંધરવિજયજી એક પ્રખર વિદ્વાન અને ન્યાયના નિખળાત છે. તેઓશ્રીની વિદ્વતાનો લાભ વખતોવખત આ માસિકને મળે છે. જીવરાજ એ. દાશી

આનંદી વૃત્તિ

(લેખક:—સાહિત્યચંદ્ર આલચંદ હીરાચંદ—મહેશામ)

જ્ઞાન એ જીવમાત્રનો વિશિષ્ટ ગુણ છે. અને જ્ઞાનને લીધે જ સુખની લાલસા તેનામાં નશ્વર થાય છે. એ સુખના પરિણામરૂપે જ આનંદનો આવિષ્કાર જોવામાં આવે છે અને એટલા માટે જ જીવમાત્ર સુખની ઝંખના કરે છે. રાતદિવસ સુખથી થતા આનંદ માટે આતુર હોય છે અને સુખની પ્રાપ્તિના સાધનો પાછળ દોડ્યા કરે છે. એ સાધનો ધણા ભાગે ભૂલતા હોય છે. સુખના સાધનોની કલ્પના દરેક પોતાની બુદ્ધિથી નક્કી કરે છે અને એ બુદ્ધિ મર્યાદિત હોવાને લીધે એ સુખને બદલે દુઃખ જ બહોરી લે છે. અને આનંદનો અનુભવ એને થતો જ નથી. કદાચિત સુખની સંવેદના થાય છે તો પણ તે ક્ષણજીવી જ નિવડે છે. રાજકીય હેતુના કારણે કેટલાકેક ખૂતો થાય છે. ખૂતી એમ સમજો છે કે—અમુક મનુષ્યને હું જગતમાંથી બુદ્ધિ નાખું તો મને સાચા આનંદનો અનુભવ મળશે અગર હું ધણાઓને સુખ આપનારા નિવડીશ. એમાં કેટલી મૂર્ખાઈ છે એની એને કલ્પના સરખી પણ હોતી નથી. પોતે અનંત ભવતા દુઃખોના નિર્માણકર્તા થાય છે અને જેમના સુખની અપેક્ષા તે રાખે છે તેમને તો તે ઉલટી રીતે દુઃખની ખાંઝમાં જ ધકેલી દે છે, માટે સાચા સુખનો અર્થાત આનંદનો માર્ગ કયો છે તે માટે આપણે વિચાર કરવો જોઈએ.

વ્યસન સેવન કરનારા દુઃખસની પોતાના માની લીધેલા વ્યસનની ધૂનમાં પોતાનું સ્વલ્પ પણ ખોઈ બેસે છે. આગળ જતા એ વ્યસનનો ભોગ થતા વ્યસનના દુઃખરિણીઓ જોવા અને અનુભવવા પડતા તે વ્યસન છોડી શકતો નથી; એટલે સુખ અને આનંદ મેળવવાની ધૂનમાં એ પોતાનું સર્વસ્વ ગુમાવી બેસે છે, અને જગતમાં નિરૂપયોગી પ્રાણી તરીકે જીવી પોતે નરકાદિક મતિઓમાં રખડે છે; એટલે આનંદ મેળવવા જતાં અનંત દુઃખોને આમંત્રી બેસે છે.

આનંદનો વિરોધી એક બીજો ગુણ ઉદાસીનતા છે. કેટલાકેક લોકોનો સ્વભાવ જ આનંદમય થઈ જાય છે. અને ગમે તેવા પ્રસંગમાં તે આનંદનો જ અનુભવ કરી ઉદાસીનતાને દૂર જ દહસેલી થૂંકે છે. એવા માણસો જ્યાં જાય ત્યાં સ્વચારમાં પોતાના વિનોદી હાવભાવ અને ચતુર વિનોદથી પોતાની આસપાસ હર્ષમય વાતાવરણ નિર્માણ કરી થૂંકે છે. ઉદાસ અને નિઃસ્તબ્ધ બેઠેલા લોકોમાં એવી એકાદ કલ્પના મૂકી દે છે કે તરતજ બધાઓના મુખો ઉદ્ધાસિત થઈ જાય છે. શીઝા ચહેરાઓ ઉપર ગુલાબી રંગ ખીલે છે. નિસ્તેજ આંખો અપૂર્વ તેજથી ચળકવા લાગે છે. કર્તવ્યશૂન્ય થઈ બેઠેલાઓને સ્વમાન નશ્વર થાય છે અને તેઓ આનંદનો અનુભવ કરવા લાગે છે. દરેકના આયુષ્યમાં સંકટો તો આવે છે જ. પૂર્વોપાર્જિત કર્મો કયાં જવાના હતા? એવા સંકટ પ્રસંગે ઉદાસીન થવું, હતપ્રભ થવું અને હાથ પગ વાળી નિર્વાર્તિ થઈ બેસી રહેવાથી તો ઉદાસીનતા તો વધતી જ જવાની અને આનંદ તો દૂર ને દૂર દોડતો જવાનો. એવે વખતે આનંદી વૃત્તિ આવી

જ્ય તો દુઃખની અને ઉદાસીનતાની માત્રા એકદમ ઓછી થઈ સાચો માર્ગ સૂઝી આવે. સંત મહાત્માઓ ઉપર સંકટો કયાં ઓછા આવે છે ! પણ એવે વખતે તેઓ પોતાનું સમતોલપણ જરાએ નહીં ગુમાવતાં આનંદી વૃત્તિ ધારણ કરે છે અને એમ કરી દુઃખને આવેશ નહીં કરી નાંખે છે. કોઈ એક મનુષ્ય સત્ગુણ ધારણ કરી આપણા ઉપર હુમલો કરવા આવતો હોય ત્યારે ગભરાઈ જઈ આમતેમ દોડવા માંડીએ અગર રહતા રહીએ તો સામા માણસનું જોર વધતું જાય છે. જાણે આપણે તેને ઉત્તેજન જ આપતા હોઈએ છીએ પણ એવે પ્રસંગે આપણે સરળતા, નમ્રતા અને આગપણું ધારણ કરીએ તો સામાનું જળ તરતજ ઓછું થઈ જાય છે. જળ કેવી રીતે વાપરવું એની પણ એને સમજ પડતી નથી. સત્યાગ્રહના આદર્શન વખતે તેને પૂરેપૂરો અનુભવ આપણને થયો છે.

ક્રોધ આવે છે ત્યારે પ્રથમ આનંદ નહીં થઈ જાય છે, આખું શરીર ધ્રુજવા માંડે છે, મુખ લાલચોળ થઈ જાય છે, શ્વાસ વેગવાન બને છે, નસો કુદાઈ જાય છે, પરિણામને વિચાર કર્યા વગર માણસ યદાતદા બોલવા માંડે છે. કદાચિત પોતાનું સમતોલપણ ગુમાવી તે મારામારીમાં ઉતરી પડે અગર પટકાઈ પડે છે. શરીરમાં દાહ વગેરે વિકારો ઉત્પન્ન થતાં કોઈ જાનના રોગોનું બીજારો પણ થઈ જાય છે. એવા પ્રસંગે ક્રોધનો આવેગ દયાવતામાં આવે અને વિચાર કરવા માટે જરા થોભી જવામાં આવે તો આગળના ધણા પરિણામો અટકાવી શકાય. એટલા માટે જ હમેશા આનંદીવૃત્તિ રાખવામાં આવે તો આવા કટુ પ્રસંગોથી આપણે બચી શકીએ; માટે જ ક્રોધનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થવાની સંભાવના જણાતા આપણે આનંદીવૃત્તિને આવાહન કરીએ; કુશલ માણસ ક્રોધના વિષયને વિનોદમાં ફેરવી નાંખે છે. અને જ્યાં આયંનાથ થવાનો સંભવ હોય છે ત્યાં હાસ્યના કુવારાઓ બિડવા માંડે છે.

ધર્મ સાધનામાં આનંદી વૃત્તિ ધણું મોટું કાર્ય સાધી શકે છે, હું હીન હીન પામર પ્રાણી છું. મારાથી કંઈ થવાનું નથી. હું જમીનને બારજૂત છું. હું નિર્બોધ છું. મારી પાસે દ્રવ્ય નથી. જ્ઞાન નથી. મને આવડત નથી. મારાથી કંઈ થઈ શકે તેમ નથી. આવા ઉદાસીન વિચારો રાખનારો મનુષ્ય પોતાની અનંત શક્તિથી તદ્દન અજ્ઞાન હોય છે. આવા મનુષ્ય હમેશા ઉદાસ, હતાશ અને ડરપોક થઈ બેસી રહે છે. તેનો ચહેરો શીઘ્રો પડી જાય છે અને અપચન જેવા રોગો એના શરીરમાં ધર કરી બેસે છે. પરિણામે એના હાથે ધર્મનું તો શું પણ પોતાની ઉદરપૂર્તિનું કાર્ય પણ થઈ શકતું નથી. અને ધીમે ધીમે એ જગત માટે તો શું પણ પોતાને માટે પણ નિરુપયોગી થઈ પડે છે. બીજાઓ જ્યારે આનંદથી ચર્ચા કરતા હોય અગર શાસ્ત્રવિનોદ કરતા હોય ત્યારે પેસો માણસ એકાંતમાં નિસાસા મૂકતો હોય છે. એને કોઈ વ્રત, અનુશાન કે ધર્મક્રિયામાં પણ આનંદ આવતો નથી. બીજાઓને સહકાર આપી આનંદમાં સહભાગી થવાને બદલે તે બીજાને બારજૂત નિવડી કંટાળો આપનારો થઈ જાય છે. એની સાથે બોલવાની પણ કોઈને ઈચ્છા થતી નથી; માટે જ આપણે આનંદી વૃત્તિ કેળવવાની અત્યંત જરૂર છે.

આનંદી માણસ રોગ-આતંક આવે ગભરાઈ જતો નથી. મનને આનંદિત રાખવાથી રોગનું જોર પછી ધટે છે. કુશલ વૈદ્ય દર્દીને ઉત્સાહી રાખી તેના મનમાં જામેલી નિરાશાની વૃત્તિ કાઢી નાખે છે. અને તું હમણાં સાંજે થઈ જઈશ, તને કાંઈ વિશેષ થયું નથી, વિગેરે બોલી દરદીને રોગ સહન કરવાને તૈયાર કરે છે. અને એને લીધે જ વૈદ્યના ઝોસડને ખૂબ મદદ થાય છે. એટલે ઝોસડ કરતાં આત્મવિશ્વાસ, ધૈર્ય અને આનંદી વૃત્તિ વધારે કારગત નિવરે છે. અનેક મોટી તપસ્વીઓ પણ આવા મનોભાવ અને આત્મવિશ્વાસના જોરે સફળ થાય છે. આ બધામાં આનંદની વૃત્તિ જ ધણું મોટું કાર્ય કરે છે. નિરાશ કરતા આશાવાદી મનુષ્ય વધુ કાર્યક્ષમ નિવરે છે, ઔદિક સ્વાસ્થ્ય વખતે અગર પારમાર્થિક આત્મોન્નતિ પ્રસંગે મનુષ્યમાં આત્મવિશ્વાસ અને ખેલદિલી વૃત્તિ હોય તો તેને યશ મળવામાં દરકત આવતી નથી.

જે કાર્ય કરતાં આપણી આનંદી વૃત્તિ જાગૃત થાય છે, આપણું મન પ્રવૃત્તિ થાય છે, આપણી રોમરાજી વિકરવર થાય છે, સુખ અને આનંદનો આપણને અનુભવ થાય છે તે કાર્ય આપણને ધણા વખત સુધી રમરણમાં રહે છે. ત્યારે આપણે પોતાના મનથી એકાંતમાં વિચાર કરીએ કે પૂજામાં, ચૈત્યવંદનમાં, પ્રતિક્રમણ કરતાં આપણને એવો અનુભવ થાય છે કે ? આપણા રોમરોમમાં આનંદ ઉભરાય છે કે ? ક્રિયાનુશાન કરતાં આપણા અન્ય બધા વિચારો ભૂલી શકીએ છીએ કે ? એનો જે ઉત્તર મળે તેની ઉપરથી આપણી પોતાની કોમત આંકવાની હોય છે. હમેશ આનંદની વૃત્તિ રાખતા હોઈએ તો થોડા પ્રયત્ને કદાચિત એવી આનંદી વૃત્તિ જાગે, પણ યત્નવત્ ક્રિયા ચાલી હોય ત્યારે એવા અઘોરિક આનંદની વાત ક્યાંથી કરાય ? પ્રભુ ભજનમાં તો પોતાને પણ ભૂલી જવાય, જગતને પણ ભૂલી જવાય, અત્મા નાચી ઉઠે, અમૃતક્રિયાની રકુરણ થાય, લોકલભ્ય મૂકી શરીર નાચવા માંડે, આનંદ સિવાયના બધા વિચારો અને વિકારો સ્તંભિત થઈ જાય. પ્રભુ અને પોતે એકરૂપ થઈ જવાય, આવી વૃત્તિ ક્યારે જાગે ? જ્યારે આપણે દરેક ક્રિયામાં અને હીલચાલમાં, વિચારોમાં અને સંવેદનામાં આનંદી વૃત્તિને જ પ્રાધાન્ય આપીએ અને ઉદાસી જેવા વિચારોને ખાંખેરી નાખીએ ત્યારે એવા સુખ અને આનંદને આપણે અનુભવી શકીએ. આપણામાં એવી કાર્યસાધક અને સુખાનુવર્તી આનંદની વૃત્તિ જાગી આત્માનંદ જેવા ભૌતિક આનંદને આપણે પાત્ર નિવડીએ એવી ઇચ્છા અને ભાવના પ્રગટ કરી વિરમું છું.

ન ખરીદું હોય તો આજે જ મંગાવી લ્યો !

શ્રી સીમંધર શોભાતરંગ (સચિત્ર)

કામગજેન્દની અદ્ભુત કથા, પ્રાચીન સુંદર રાસ વિગેરે સામગ્રીયુક્ત પૃષ્ઠ ૩૨૦, સુંદર પાકું બાઈંડીંગ, મૂલ્ય રૂપિયાં બે.

લખો-શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

માછીનો નિયમ

(૨)

લેખક:—શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌકસી

(ગતાંક ૫૪ ૬૩ થી શરૂ)

નશીબનો ચમકાર.

કુંવરી, જીવો પેલું સામે દેખાય છે એ આપણા નગરની ભાગેળે આવેલ શંકર ભગવાનનું હહેરું. શહેરમાં અવર-જવર માટેનો ધોરી માર્ગ ખીજી બાજુ હોવાથી આ પ્રદેશ લગભગ અત્યારના નિર્જન સમ બની ગય છે ! ખુદ મંદિરમાં પણ રાત્રિના કોઇ રહેતું નથી !

ચંદ્રા, મેં જે વાત કહી છે તે બધી બ્યાનમાં છે ને ? તારી જોડેનો મારો વર્તાવ એકાદી દાસી જેવો નથી, પણ અંતરની સખી તુલ્ય છે, એ વાત રખે ભૂલતી. હું પાંકે પાંચે રિયર થતાં જ તને મારી પાસે બોલાવી લઇશ. ઇન્કુબેશનમાં ઉત્પન્ન થયેલ મારા એ રનેહીએ અહીં કેટલા વાગે આવવાનું કહ્યું હતું ?

કુંવરીયા, મેં એ વાત તમોને એક કરતાં વધુ વાર અત્યાર પૂર્વે કહી સંભળાવી હોવા છતાં આટલી અધીરાઈ શાને ધરો છો ?

વૈશ્ય-સંતાનને રાજકુંવરીના રનેહની ભિક્ષા પ્રાપ્ત થતી હોય એવો પ્રસંગ તો કોઈ મૂરખ જ હાથમાંથી જતો કરે !

અધીરાઈ તો એટલી જ કે તે વચન ન સાચવે તો મારી શી દશા થાય ! નીરાલ તીરાલ બધે ચનાર હાથી જેવી જ ને ! મારી સાથે તેં મેળાપ કરાવી આપ્યો ત્યારે તેના ટાટીઆ ધ્રુજતાં હતાં. રાજમાર્ગે જતાં એને જોઇ હું મોહાઇ છું એવો ખુલાસો કરી, મેં એને બધી વાત સમજાવી, અને ગંધર્વ લગ્ન કરી સંસારી જીવન આદરવા સારું કંચનપુરનું રથળ માફક નથી, માટે થોડો સમય અહીંથી દૂર દેશ જઇ રહેવું, અને પછી વાત જૂની બની ગય એટલે પાછા ફરવું એ યોજના રજૂ કરી ત્યારે પણ એ મહાશય મૌન રહ્યા હતા. અંતમાં મેં કહ્યું-ઇસ્તિ કાર્યની સિદ્ધિ અર્થે આજ રાતના જ અહીંથી ભાગી નીકળવું લાભદાયી છે. આજનો દિવસ અતિ શુકનવંતો છે. ગંધર્વ વિધિથી લગ્ન કરી, મહેશના આશીર્વાદ સાથે આપણે ઉભયે પલાયન થવાનું. આ સાંભળતાં એ બોલી ઉઠ્યો—

રાજકુંવરી ! આવું સાહસ અને તે પણ આજે જ ?

હરિયળ નામ હોવા છતાં, વણિક જેવા શુદ્ધિશાળી વંશમાં જન્મ્યા છતાં, આટલો ગભરાય છે શા ને ? મેં હિમત આપતાં કહ્યું. મારો હાથ મેળવવા ફાંફાં મારનાર કેટલા ક્ષત્રિયપુત્રોને નકારી, હું તારા રૂપમાં મોહાઇ, અરે ! એ સારું માતૃપિતાના સંબંધને અવગણી માત્ર રાજમહેલના સુખોને જ નહીં પણ સાથોસાથ પ્યારા વતનને પણ છોડવા તત્પર બની ત્યારે તું તો 'જો' 'તો' ના આંક મૂકે છે !

રાજકન્યાની પ્રાપ્તિ ગળી લાગે તેવી લેખાય, પણ જો રાજવીના કાને વાત પહોંચે તો, આ હરિયળ ઇન્કુબના શા હાલ થાય ! નીતિકારો કહે છે કે—'ખિલાડી દૂધને જીવે

છે, પણ પાછળ ઊભી કરેલ ડાંગને જોતી નથી' એના જેવી જ મુખર્ષિ ગણાય. વણિકપુત્રે તો સો ગળણે ગળા પાણી પીવું જોઈએ. એ બધી વાણીવાણાહી વાતો જવા દઇ, મારી સલાહથી સાહસ ખેડો અને મધરાત પૂર્વે મને શંકરના દેહેરે મળો. બીજો સર્વ પ્રયત્ન છું કરી લાઇશ. લક્ષ્મી ચાંદલો કરવા આવી છે તો મેં પોતા જવાની વાત કરતા નહીં.

સખી, 'નાર' એટલા શબ્દો ઉચ્ચારી તે પસાર થઇ ગયો. એક રનેહી પ્રીતમને જાણે એવો પ્રેમનો ઉમરો મને એનામાં દેખાયો નહીં. મારે આ મુદ્દત જવા દેવું નથી એટલે બધી ગોઠવણ છુપી રીતે કરી, હું તો આ સાહસે નીકળી પડી છું; છતાં મનમાં એના આગમનની શંકા રહે છે.

કુંવરીબા, 'મંછા બૂત ને શંકા ડાકણ' એવી જનવાયકા છે. આવા સુઅવસરે જવા દો એ વાત. બુદ્ધિ પેલા મેરુભા સાંઢણી સાથે આવી રહ્યો જણાય છે. એને પેલા વઠના ઝાડ હેઠળ થોભવાની સૂચના મેં આપી છે.

મનમાંથી શંકા દૂર કરી, ચઢવા માંડો—મહેશ મંદિરના પગથીઆ. ઉમાપતિ સૌ સારાં વાનાં કરશે. એમ બોલી બધાં ચંદ્રા કમાડ ઠેલે છે ત્યાં ઝટ ઉઘડી જાય છે. એની નજરે સૂતેલ આદમી જણાતાં જ, એ ઝટપટ પાછા ફરી કુંવરીને ઉદ્દેશી કહેવા લાગી.

સાહેલી, તેં નકામા તરંગો કર્યાં. તારો પ્રિયતમ તો ક્યારેનાયે આવી, તને ન જોતાં મંદિરમાં નિદ્રાધીન થયેલો જણાય છે. હવે મારી અગત્ય રહેતી નથી એટલે હું પાછી જઈ છું.

જતાં જતાં તારું ઇષ્ટિત સંધાવ એવા આશીર્વાદ આપું છું અને આ સ્થળને સત્વર ત્યાગ કરવાની વિનંતી કરું છું.

વાર્તા પ્રવાહ એવી રીતે વહે છે કે—જેથી એ પર વધુ પ્રકાશ ફેંકવાની જરૂર જણાતી નથી. કંચનપુરના રાજવી જિતારીની તનયા વસંતશ્રી એકાદ વેળા અંધે ઊભી રાજમાર્ગ પરના ગમનાગમન નિહાળી રહી હતી ત્યાં એની નજરે એક શેઠીઆનો પુત્ર હરિબળ નામે ચઢ્યો. એના સૌન્દર્યપૂર્ણ ચહેરાથી યૌવનના આંશજે ઝુલતી રાજકુંવરી તેના તરફ આકર્ષાઈ. સખી ચંદ્રા મારફત છુપી રીતે મહેલમાં બોલાવી મુલાકાત પણ કરી અને એની સાથે મંધવ લગ્ન કરવા તૈયાર થઇ. જે ગોઠવણ કરી તે ઉપરના સંવાદમાં એવાઈ ચૂકી.

વસંતશ્રી પણ ઉમંગભરે મંદિરમાં દાખલ થઇ. તેણીને પાછી ખાતરી થઇ ગઇ કે આખરે બહારો વણિકસૂત સાહસ ખેડીને આબોધે તો ખરો. ચોતરફ અંધકાર વ્યાપેલો હોવાથી તેના મુખારવિંદ પ્રતિ દૃષ્ટિ નાંખ્યા વિના, કરથી સ્પર્શ કરી દંડોળવા લાગી અને બોલી—

હરિબળ, ઊઠો, નિદ્રા લેવાનો સમય હમણાં નથી, હજુ તો આપણે ઘણી ધરતી વટાવવાની છે.

હરિબળ, વારંવાર દંડોળવાથી અને અવાજના શ્રવણથી જાગત થયો. અંધારામાં પોતાને બોલાવનાર વ્યક્તિ કાણ છે? એ બરાબર કળી શક્યો નહીં, છતાં હાથના મુદ્

રૂપશૃંધી એમ તો એને સમજાયું કે એ હસ્ત કાષ્ટ લલનાનો છે. તેણીના વચનની મિષ્ટતાથી એ એટલો બધો મુગ્ધ થયો કે કાષ્ટપણ જાતના પ્રશ્ન કર્યા વિના અગર તો પોતાનું શું કામ પડ્યું છે એ જાણ્યા વગર, મૌનપણે તેણીની પાછળ ચાલ્યો. ઉભય મંદિરના પગથીઆ ઉતરી, પેલા વૃક્ષ સમિપ આવી પહોંચ્યા. સાંઢણી તો તૈયાર જ હતી એટલે એના પર બન્નેએ એકઠક લીધી અને તરત જ ભરવાડે સાંઢણીને દોઢાવી મૂકી. આમ હરિયળ વણિકને બદલે હરિયળ માછી રાજકુંવરી સહ ત્રિદાય થયો. શું થાય છે એ મૌનપણે જોઈ રહ્યો.

લગભગ કંચનપુરની હદ ઓળંગી સાંઢણી વિશાલપુર નજીક આવી પહોંચી ત્યારે મધ્ય રાત્રિ વીતવા માંડી હતી, અને આકાશમાં ચંદ્રની પ્રભા વિસ્તરવાનું શરૂ થયું હતું. એના પ્રકાશમાં વસંતશ્રીની નજર પોતે જેને પ્રિયતમ બનાવવાનો નિશ્ચય કર્યો છે એવા હરિયળના ચહેરા પર પડતાં જ તેણી ધ્રુજી ઊઠી અને એકાએક તેણીનાથી બોલાઈ જવાયું.

હાય, હાય, આ તો શેઠ પુત્રને બદલે બીજો જ કાષ્ટ આદમી છે. ક્યાં મારા પ્રેમપાત્રનો કમનીય સૌન્દર્યવાન ચહેરો અને ક્યાં આ આદમીનો ભયપ્રેરક સ્થામવર્ણી દેખાવ ! આખરે એ ઇન્ધવપુત્રે મને હાથતાળી આપી ! નીતિકારે કહ્યું છે કે:—

સ્ત્રીજાતૌ દાંભિકતા, મીરુકતા વણિગજાતૌ ।

રોષઃ ક્ષત્રિયજાતૌ, દ્વિજાતિજાતૌ પુનર્લોભઃ ॥

એ અક્ષરશઃ સાચું છે. વણિક એટલે બીકણ, ક્ષત્રિયના કોષને વધતાં વાર ન લાગે અને બ્રાહ્મણમાં સ્વભાવથી જ લોકભક્તિ હોય, નારીજાતિમાં દાંભિકતા સંભવે, મારા વર્તનમાં એનો અંશ પણ ન છતાં હું તો ત્રિશંકુ જેવી દશામાં આવી પડી. ન રહી ધરતી કે ન રહી ધાટતી. સુહર્ત તો એવું મળતું ચાલી રહ્યું છે પણ આ પાત્રની જોડે હોય બાંધી જીવન કેમ વીતાવાય ? હે વિધાતા ! તેં મારી આશા-વેલ પર કુઠાડો માર્યો !

હરિયળ કુંવરીના વચનોથી કંઈક ખેદ પામી કહેવા લાગ્યો કે—ઓજાત સ્નેહ કરવામાં ઉતાવળી હોય છે. એને સાહસ કરતાં વાર લાગતી નથી, જે વિચાર કરી પગલું ભરે તો આવો પશ્ચાત્તાપ કરવાનો વારો ન આવે.

હું સમજી શકું છું કે તારા પ્રિય પાત્રનો નામની સરખાઈથી આ રીતે જોટાજો થયો છે, હજી કંઈ અગડી મળી નથી. તારી ઇચ્છા હોય તો, આ સ્થામ-વર્ણી આદમી તને પુનઃ કંચનપુર શીઘ્રતાથી પહોંચાડી દેવાં શક્તિમાન છે. જન્મતમાં રૂપ કરતાં ગુણ જોવાની દૃષ્ટિ ખીલવવી જરૂરી છે.

એમ કહી હૃદયમાં પેલા વરદાનદાથી દેવનું સ્મરણ કર્યું. રૂપવાન બનવાનો વિચાર ઉદ્ભવતાં જ, દૈવી શક્તિનો પ્રભાવ પથરાયો. વસંતશ્રી પોતાના નેત્રો સામે પેલા સ્થામવર્ણી આદમીને બદલે, શ્રેષ્ઠોક્તના સૌન્દર્યને પણ ટક્કર મારે એવા નૂતન હરિયળને જોઈ અચંબામાં

ગરકાવ બની, તેણીને એટલી ખાતરી તો થઈ ગઈ કે-પોતે જે હરિબળને ખેંચી લાવી છે એ કાષ્ટ દેવતાઈ સિદ્ધિધારી વ્યક્તિ છે.

વસંતશ્રી વિચાર-નમણમાથી મુક્ત થાય તે પૂર્વે હરિબળ હુંકાર કરી બોલ્યો કે—

રાજપુત્રો, સમય વીતી જાય એ પૂર્વે જ નિર્ણય કરી લેવો ઇચ્છે.

હરિબળના ઉપરના શબ્દો રાજકુંવરીને ભૂખ્યાને ભોજન મળતાં જેમ આનંદ થાય તેવા થઈ પડ્યા. તરત જ એની મુદ્દત પરની શ્રદ્ધા પુનઃ જાગૃત બની. એ સ્મિતવદને બોલી—

વિધિએ જે હરિબળનો મેળાપ કરાવ્યો એનો કર મદ્ય કરવો જ જોઈએ. જે ભૂમિ એાળગી આવ્યા ત્યાં પાછા ફરવાની અગત્ય નથી જ. મેં પ્રથમ કરેલી વિચારણા અદાન-મૂલક હતી એમ મને સમજાય છે. ‘ગુણાઃ પૂજાસ્થાનં ન ચ લિજ્જમ્ ન ચ વયઃ’ એ નીતિવેત્તાઓની વાણી અક્ષરશઃ સાચી છે. જે વ્યક્તિ દેવ સાનિધ્યથી રૂપ-પરિવર્તન કરી શકે છે એટલું જ નહીં પણ, સામે રાજકુંવરી હોવા છતાં, એનામાં ન મોહાતાં, તેણીને વતનમાં પહોંચાડી દેવાનો પરાંપકાર કરવા પણ ઉદ્યુક્ત છે એ કરતાં વધુ ગુણવાન વ્યક્તિ મને ક્યાંથી મળવાની છે? હવે તો આ જન્મ પર્વતના સ્વામી અને શિરછત્ર તમે જ છો.

એમ બોલી વસંતશ્રીએ મેરુભાને સંદેશીને, વિશાલપુરની ભાગેળે આવેલી માતાની દહેરીના ઓટલા આગળ થોભાવવાની આજ્ઞા કરી. ઝટપટ સાથેની સામગ્રી એ મંદિરમાં મંગાવી, શુભ શકુનનો લાભ લીધો, અર્ચાત માતા અને મેરુભાની સામે ઉભય લગ્ન-મંથથી જોડાયા. એ વેળા બહાર આકાશમાં ચંદ્ર પણ પૂર્ણ કળાએ ખીલી નીકળ્યો અને નવદંપતીને જાણે આશીર્વાદ આપવા ન આવ્યો હોય એમ એનો પ્રકાશ નાનકડી દહેરીને અજવાળી રહ્યો.

આમ એક નાનકડાના નિયમને દ્રઢતાથી અમલી બનાવી એક સમયનો મચ્છીમાર હરિબળ રાજકુંવરીને પતિ બન્યો વિશાલપુરમાં બીજે દિને એક સુંદર આવાસ રાખી, સંસારી જીવનના સુખો ભોગવવા લાગ્યો.

વસંતશ્રીની સલાહથી અને દેવની સલાહથી થોડા સમયમાં એણે રાજદરબારમાં જીવ્યું રથાન મેળવ્યું. એ પછી કેટલાક સાહસના પ્રસંગો ખડા થતાં એમાંથી હરિબળ દેવ સાનિધ્યના જોરે સત્વશાળી તરીકે દીપી નિકળે છે. એ વૃત્તાન્ત હરિબળ મચ્છીના રાસમાં વર્ણવેલ છે. પ્રાંત-ભાગે ચંદ્રાદારા વસંતશ્રી સંબંધી સર્વ વૃત્તાન્ત જાણીને કંચનપુરનરેશે દિકરીજન્મપ્રત્યે માનપુરરસર તેડાવી, પોતાની માદી સોંપી. હરિબળ પણ સંતસમાગમથી ધાર્મિકવૃત્તિએ રાજ્યનું પાલન કરી રહ્યો. અડગ શ્રદ્ધા કેતું કામ કરી બતાવે છે એ કયાનક ઉપરથી રપટ થાય છે.

વાર્ષિક તપશ્ચર્યા વા અક્ષય તૃતીયા આરાધન.

લેખક:—શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ શાહ, સાહિત્યપ્રેમી-સુરેન્દ્રનગર.

જ્યાં જ્યાં ધર્મી જીવે છે ત્યાં ત્યાં ધર્મ પણ તેની સન્મુખ જ હોય છે. ધર્મી અને ધર્મનો સંબંધ આપ્યોપાપકભાવ જેવો છે; ધર્મી જીવાત્માઓ સ્વભાવથી જ ધર્મના આરાધનને માગે વળેલા હોય છે. જે જીવાત્માઓ હેઠ્ઠા પુદ્ગળપરાવર્તમાં પ્રવેશેલા છે કે અપૂર્વ વીર્યોક્ષાસે અર્ધ પુદ્ગલને વરેલા છે તે જીવો આરાધના સન્મુખ છે. આ આરાધનાના ધણા પ્રકાર છે, જૈન દર્શનમાં ઉપાસના વિધિ જુદા જુદા પર્વોને અંગે જુદી જુદી રીતે બતાવવામાં આવી છે. તેની સાથે તેનો મહિમા પણ કહેવામાં આવ્યો છે. જે જીવાત્માને શાસ્ત્રનાં વચન ઉપર શ્રદ્ધા છે એટલે કે “જિનપદ્મત્તં તત્ત” જિનેશ્વર દેવે પ્રશ્નેલું જ તત્ત્વ સત્ય છે એવી દ્રઢ પ્રતીતિ પ્રગટ થતાં જેઓ શાસ્ત્રોક્ત આરાધનાને માગે વળેલા છે, તેમને એટલે ખરી રીતે હેઠ્ઠા પુદ્ગળપરાવર્તનમાં આવેલા જીવને જ શાસ્ત્રની પ્રશ્નણા રૂએ, તીર્થંકરદેવતું વચન જ સંવંધા શ્રદ્ધેય લાગે. જો પ્રભુના વચન ઉપર વિશ્વાસ ન મેસે તો જીવ દીર્ઘ પથાનુગામી સમજવો. મતલબ કે ચરમપુદ્ગલની તેને હજુ પ્રાપ્તિ થઈ નથી. ચરમપુદ્ગલની પ્રાપ્તિ થતાં જ તે જીવ વિકાસને માગે વળી જાય છે અને આરાધના કે ઉપાસનાના પ્રાપ્ત થયેલા સમયને યુમાવતો નથી. ભવસાગર તરવાનું સાધન આરાધના છે. જે જીવાત્મા સદ્ધર્મને જાણતા નથી, મનુષ્ય દેહની પ્રાપ્તિ છતાં માનવ ભવને સાધક કરી શકતા નથી. સંસારમાં રમ્યાપમ્યા રહે છે તે જીવેને જ્ઞાતીઓ વિરાધક કહે છે. એવા જીવાત્માઓ ભવસાગરમાં ડૂબે છે. નીચેના શ્લોકમાં પ્રભુને ઉદ્દેશીને ઠીક જ કહેવામાં આવ્યું છે.

અર્હન્ ! દ્રવ્યં વિરુદ્ધં ત્વં, કિં ભવાઢ્ઢૌ કરોષિ નઃ ? !

તારણં મજ્જનં ચૈવ, સત્યં પાત્રાર્હજં ફલમ્ ॥ આરા. ૨૮૩

હે અરિહંત પ્રભુ ! આ સંસારસમુદ્રમાં આપ અમારા પ્રત્યે ખે પ્રકારના વિરુદ્ધ કાર્યો શા માટે કરો છો ? તે શું આપને યોગ્ય છે ? હા, ખરેખર યોગ્ય જ છે. પાત્રને તેથી પાત્રતાનું ફળ મળે છે, આપ તો રાગદેષ રહિત છો એટલે તારક અને ડૂબાડનાર આપને કેમ કહીએ ? શું અમારી જ આ ભૂલ તો નથીને ? આરાધક જીવો સ્વભાવથી જ તરે છે અને વિરાધક જીવો સ્વભાવથી જ ડૂબે છે; માત્ર ઉપચારથી જ પ્રભુને ઉદ્દેશીને ઉપરના શબ્દો મૂકવામાં આવ્યા છે અને આરાધક જીવને આરાધનાને માગે દોર્યો છે.

અક્ષય તૃતીયાનું આરાધન એ સર્વશ્રેષ્ઠ આરાધન છે. આરાધના ધણા પ્રકારની છે. નિત્યારાધન, સામાહિકારાધન, પાક્ષિકારાધન, માસિક-આરાધન, ત્રિમાસિક-આરાધન, ચાતુ-સિક-આરાધન અને વાર્ષિક-આરાધન. આ આરાધનના દિવસોને પર્વારાધન પણ કહે છે. વાર્ષિક આરાધનમાં અક્ષય તૃતીયાનું આરાધન સર્વશ્રેષ્ઠ ગણાય છે, કેમકે આ પર્વ તે એક દિવસના તપ-ત્યાગનું પર્વ નથી. પણ આખા વર્ષ સુધી સતત અનુટક પરમ પુત્રીત આરાધન છે, કે જે ભાગ્યશાળી જીવેને જ પ્રાપ્ત થાય છે. એક દિવસના ઉપવાસ અને એક

દિવસ આહારપાણી લેવા. એમ આખા વર્ષ સુધીનું પરમ તપ છે, જેને વાર્ષિક તપ પણ કહે છે. આ તપની શરૂઆત અક્ષય તૃતીયાથી થાય છે, જ્યાં તેને અક્ષય તૃતીયા આરાધન પણ કહે છે.

જેનોના અનુશાનોમાં ત્યાગ અને તપની પરાકાષ્ઠા છે, જેન કર્મનું મહત્ત્વ આ ત્યાગ અને તપ ઉપર નિર્ભર છે. એક સુખી માણસ ઉપજી રેતુમાં બે ચાર કલાક પાણી વિના રહી શકતો નથી ત્યારે જોન સુમુલ્લુ જીવાત્માઓ, જહ, અટ્ટમના પૌષ્ઠના ઉગ્ર તપ તપનાર પુણ્યવંત જીવાત્માઓ ભગવંત વીરના શાસનમાં છે. તેમજ જહને પારણે જહ કરનારા વાર્ષિક તપના તપસ્વીઓનું તપનું માહાત્મ્ય આપણે શું વર્ણવી શકીએ ?

વાર્ષિક તપની ઉત્પત્તિ, વિધિ અને ફાળ.

આ વાર્ષિક તપનું માહાત્મ્ય ભગવાન રૂપમહેવજીના નામની સાથે જોડાયેલું છે. પ્રભુએ જહ તપશ્ચર્યાના પ્રત્યાખ્યાન કરી ફાગણ વદ ૮ ને રોજ દીક્ષા અંગીકાર કરી ત્યારથી ૧ વરસ ૧ માસ ને ૧૦ દિવસ સુધી પ્રભુને આહાર પાણી મળ્યાં નહીં. આટલો સમય વરસી તપનો ગણાય છે. પુણ્યવંત જીવો ફાગણ વદ ૮ થી વરસી તપની શરૂઆત કરે છે.

અક્ષય તૃતીયા આરાધનમાં ઉતું પાણી પીવું, માદો અને સચિદ્ર ખોરાક ખાવો, કામકાજ, હરવુંકરવું નિયમિત રાખવું, આચારમાં શુદ્ધિ રાખવી, સન્ન્યાય, ધ્યાન, એકાગ્રતા, આત્મશુદ્ધિકુલકાનું પઠનપાઠન, રમરણ, મનન, સામાયિક, પ્રતિક્રમણ વગેરે રચાયેલાં આપું વર્ષ પસાર કરવાનું હોય છે. કર્મબંધ ન થાય એ હમેશા વિચારવાનું હોય છે. મન સરલ અને દ્યાર્દ રાખી દાન, શીલ આદિ કર્મના ધોરી રસ્તાને પકડી વાર્ષિક તપને પૂર્ણ કરવાનું હોય છે. વરસીતપ કરતાં કાંઈ વખતે જહ કે અઠમની તપશ્ચર્યા પણ કરવી પડે છે. તે કહણ તપશ્ચર્યા છે પરંતુ સૌથી વધારે કહણ તપશ્ચર્યા તો તપ પૂર્ણ થતાં ચાર કે ત્રણ દિવસના ઉપવાસના પ્રત્યાખ્યાન કરવા પડે છે તે વધારામાં વધારે ઉગ્ર તપ છે. તપસ્વીના તપની આ ખરેખર કસોટી છે, કેમકે ચૈત્ર અને વૈશાખના ઉગ્ર તાપમાં જ આ તપની પૂર્ણા-હુતિ છે. આવા તાપમાં ત્રણ કે ચાર દિવસના ઉપવાસ એ કર્મનું જ્વલન કરનારા માર્ગો છે. આ તાપના દિવસો કેટલા અસહ્ય છે તેના પ્રતિદાસ એમ કહે છે કે, જંગલમાં જાન-ધ્યાનનું આરાધન કરનારા ઋષિ-મુનિઓ જેઓ પોતાના આશ્રમની બહાર કાંઈ વખતે રહી ગયા હોય તો તાપના કારણે શોકાઈને ભકથાં થઈ ગયા હોય એવા દાખલાઓ મળે છે. કહેવાનું તાત્પર્ય કે-ઉનાળાના તાપનું તપન આનું ઉગ્ર છે.

હવે મૂળ વિષય પર આવીએ ભગવંત રૂપમહેવજીને દીક્ષા પછી આહાર-પાણી મળ્યાં નથી, આહાર માટે પ્રભુ રથજે રથજે ફરે છે પરંતુ કાંઈને આહાર-પાણી વહોરાવવાની પ્રવૃત્તિ થતી નથી કેમકે દાન દેવાની રીત લોકો સમજતા નથી. કદપચ્છ સમ સુખ ભોગવી રહેલા લોકોને દાનનો ખોષ કાંઈએ કરેલો નથી. એટલે પ્રભુને શું જોઈએ છીએ તેની તેમને સમજ પડતી નથી. ભગવંત ઉપર લોકોની ભક્તિ ઘણી છે. સોનામહોરો ને હીરા માણિક્યાં હારો લાવીને હાજર કરે છે, કાંઈ રંગબેરંગી વસ્તુઓ લાવીને ઊભા છે, કાંઈ

હાથી, ધોડા, પાલખી વગેરે લાવીને સન્માન કરવા તૈયાર થયા છે, પરંતુ પ્રભુને જે નેષ્ઠએ છીએ તે મળતું નથી એટલે વસ્તીમાંથી પાછા ચાલ્યા ન્યા છે. લોકો ધણા નિરાશ થાય છે. ખીજે દિવસે પ્રભુ આવે છે ત્યારે પછી આ જ પ્રમાણે બને છે. કેાષ દાનનેા દાતાર નીકળતો નથી. પ્રભુની સાથે દીક્ષા લીધેલા ૪૦૦૦ સાધુઓ લાંબા વખત સુધી આહાર-પાણીનો વિયોગ સહન કરી શક્યા નહીં જેથી આ માર્ગમાંથી મુક્ત થઇ ક્ષણ-રૂલાદિ ખાઇ સંન્યાસી તરીકે જીવન વીતાવવા લાગ્યા. આમ સૌ છૂટા પડી ચાલતા થયા. હવે પ્રભુ એકલા રહ્યા અને એક ગામથી ખીજે ગામ વિચરવા લાગ્યા.

ફરતા ફરતા પ્રભુ ગજપૂર નામના નગરને વિષે આવી ચડે છે. આ નગરના રાજપુત શ્રી શ્રેયાંસકુમાર પ્રભુના પ્રપૌત્ર છે. તેમના હાથથી પ્રભુને પારણું થવાતું છે એ નિમિત્ત અહીં આવી મળે છે. અને પ્રભુના પૂર્વસંચિત નિકાચિત અંતરાય કર્મનેા યોગ પછી હવે પૂર્ણ થાય છે. પૂર્વજન્મમાં પ્રભુએ બળદના મુખે છોકલી બાંધી આખી રાત એટલે બાર કલાક સુધી બળદના જીવને ધાસ પાણીનો અંતરાય પાડ્યો હતો. તે અંતરાયનો ઉદ્ય નિકાચિત યોગ ભોગવ્યા સિવાય છૂટે તેમ ન હોતું. ચાર પ્રકારના બંધ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે, અને સોયના દંણાંતે સમજાવે છે. (૧) બદ્ધકર્મ-એટલે સોયનો સમુદાય દોરીથી બાંધેલા હોય તેવાં કર્મ. (૨) સ્પૃશ્ચકર્મ-કાટને લાંબે સોયો ચોટી ગઇ હોય તેવો બંધાએલો બંધ તે. (૩) નિષત્તકર્મ-સોયોને હથેડાથી ટીપીને એક કરીએ તેવું બંધાયેલું કર્મ. (૪) નિકાચિતકર્મ-સોયોને ગાળીને એક ગાળાફે બનાવી હોય તેના જેવા અત્યંત ચીકણાં કર્મને નિકાચિત કર્મ કહે છે, માટે જ કહ્યું છે કે—

નિકાચિતં તુ યત્કર્મ, જીવૈઃ સુદૃઢબંધનાત્ ।

ઉદયેનૈવ તત્પ્રાયો, વેદ્યતે નાન્યથા પુનઃ ॥

“ જીવવડે નિકાચિત કર્મ જેવા દૃઢ બંધનથી બંધાય છે તે ઉદય વખતે બરાબર તે જ પ્રકારે ભોગવાય છે તે વિના તેમાંથી મુક્ત થવાતું નથી. ” અક્ષયતુતીયા એ પ્રભુનો બંધનમુક્ત કાળ છે, કાળવ્યભિન્ના પ્રાપ્તિએ આહારની ઇચ્છાએ પ્રભુ વસ્તીમાં આવે છે. અહીં શ્રેયાંસકુમારજીને રાત્રિએ આવેલા સ્વપ્નથી અપૂર્ત તીર્થોદ્ધાસ પ્રાપ્ત થયો છે અને દાન દેવાની લાવના પ્રગટી છે. મહેલની અટારીએ શાંત વિચારણામાં બેઠા છે, એવામાં બહારથી કાળાહલ સંભળાય છે. પ્રભુની આસપાસ લોકોનું ટોળું જમા થઇ ગયું છે. સૌ અત્યંત ભક્તિ બતાવે છે, પરંતુ પ્રભુને શું નેષ્ઠએ છીએ તે કાર્મ સમજતું નથી. પ્રભુ ત્યાંથી આગળ વધે છે ને શ્રેયાંસકુમાર પ્રભુની પાસે આવી ચડે છે ને વંદન કરે છે. પ્રભુને જોતાં જ શ્રેયાંસકુમારને અંતિરમરણ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે અને પ્રભુ સાથેનો આઠ ભવનો સંબંધ યાદ આવે છે. મહાવિરોહ ક્ષેત્રમાં પ્રભુનો જીવ વજ્રનાભ ચક્રવર્તી હતો અને પોતે તેના સારથી હતા. આ રમરણ થતાં જ ભક્તિભાવ પ્રગટે છે અને દાનનું વિધિવિધાન સમજાય છે. બે હાથ જોડી વિનંતિ કરે છે અને પોતાને આંગણે પધારી દાન લેવાની લાવના બતાવે છે. પ્રભુ શ્રેયાંસનો દુઃખ આશ્વાસ જોઈને તેને ત્યાં પધારે છે અને પોતાને

ગુજરાતી પદ્યાત્મક દાર્શનિક કૃતિઓ.

(લેખક:—પ્રો. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા એમ. એ.)

દર્શનશાસ્ત્રોનો ઉદ્ભવ—આપણા આ દેશમાં પરાપૂર્વથી ઉત્તમ કોટિના તત્ત્વ-ચિંતકોએ સત્યના સાચા સંશોધન પાછળ પુષ્કળ પ્રયાસ કર્યો છે. એમને જે સત્યનો સાક્ષાત્કાર થયો—સત્યનાં જે મહામૂલ્ય દર્શન એમને થયાં તે એમણે સંતને છાજે એવી વાણીમાં જનતા સમક્ષ રજૂ કરેલ છે. દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ અને ભાવને અનુલક્ષીને અપાયેલી આ દેશનાઓ આગળ ઉપર બ્ધવચિત રીતે લિપિબદ્ધ કરાતાં એ દર્શનશાસ્ત્રોરૂપે પરિણમી.

લોકગિરામાં આશ્રય—આ શાસ્ત્રોની ભાષા પાષવ(પ્રાકૃત) કે સંસ્કૃત હતી, તે જ્યારે સામાન્ય લોકો સહેલાઈથી સમજી શકે એવી પરિસ્થિતિ રહી નહિ ત્યારે એને જનતાની ભાષામાં ઉતારવાનો અને એ દ્વારા તત્ત્વજ્ઞાનનાં વિવિધ મનનીય ક્ષેત્રોથી જનતાને

ત્યાં તાજા આવેલા શેરડીના રસના ઘડામાંથી પ્રભુને વહેરાવે છે. પ્રભુ પાસે કાંઈ પાત્ર હતા નહીં. માત્ર જાને હાથ ભેગા કરી મુખ આગળ ધરે છે અને એવાંસ શુદ્ધ ભાવથી શેરડીનો રસ વહેરાવે છે. ૧૦૮ ઘડા વહેરાવી પ્રભુને પારણું કરાવે છે અને સુપાત્રદાનનો મહિમા ગવાય છે, દેવદુઃકુલિ વાગે છે, દેવદેવીઓ ભક્તિભાવ જતાવે છે અને આજથી જ દાનની પ્રજ્ઞાલિકા શરૂ થાય છે. તેમાં પશુ સુપાત્ર દાનનો મહિમા કેવો અચૂર્ણનીય છે તે સમજાય છે. તે જ પવિત્ર દિવસ અક્ષય તૃતીયાનો છે.

અક્ષય તૃતીયા પર્વનું વિશેષ માહાત્મ્ય તો એ જ રીતે છે કે—દાન આપનાર દાયક કે દાતાર શ્રી એવાંસકુમારજી ઉત્તમ પાત્ર છે અને દાનધર્મના પ્રથમ દાતા છે. દાનના માહકનો યોગ એ અત્યંત સુપાત્ર યોગ છે ને તે યુગના આદિ પ્રભુ છે. લેનાર અને દેનાર બંનેનો યોગ અલભ્ય છે. તેની સાથે દેય વસ્તુને સુપાત્રમાં ઉપયોગ એ પશુ કોષ વિધિની જ ઘટના છે. આમ બધા યોગોની પ્રાપ્તિ એ અક્ષય તૃતીયાનો મહિમા છે.

અક્ષય તૃતીયા એ લૌકિક પર્વ પણ છે. લોકો તે વખતે કેટલાક શુભ કાર્યોની શરૂઆત કરે છે, પરંતુ જ્યેન દ્રષ્ટિએ આરાધનાનો આ દિવસ લોકોત્તર પર્વ તરીકે જ ગણાય છે. પુણ્યવંત આત્માઓ આજથી જ વરસી તપની શરૂઆત કરે છે અને તપસ્વીઓ ત્રણ કે ચાર દિવસના ઉપવાસ પછી શેરડીનો રસ પીને પારણું કરે છે, સગારનેહીઓ આ પર્વને સારી રીતે ઉજવે છે. ગરીબોને ભોજન, નિરાશ્રિતોને દાન, જ્ઞાન સાહિત્યમાં વૃદ્ધિ, સાધુ-સંતના ઉપકરણમાં વૃદ્ધિ, ચારે તીર્થમાં ધર્મની વૃદ્ધિ થાય એમ ધનને વાપરે છે.

આપણે એ જ ઇચ્છાએ કે અક્ષય તૃતીયા આરાધન વૃદ્ધિને પામે અને જ્યેન ધર્મનો જયબ્ધકાર હો.

પરિચિત ખનાવવાનો માર્ગ ગ્રહણ કરાયો. આના પરિણામે આપણને જૈન દર્શનના મૌલિક સિદ્ધાંતોને ગુજરાતી ભાષામાં પદ્યસ્વરૂપે રજૂ કરતી કૃતિઓ આજે મળી આવે છે.

ગુજરાતીની ઉત્પત્તિ—આ દાર્શનિક કૃતિઓની રચના ગુજરાતી ભાષાના ઉદ્ભવ-કાળથી તો આગળની હોઈ જ ન શકે. આજે લગભગ આઠસો વર્ષ થયાં ગુજરાતી ભાષા ઉદ્ભવી છે. એનો ઉદ્ભવ-કાળ તે કલિકાળ-સર્વજ્ઞ હિમચન્દ્રસૂરિની ઉત્તરાવસ્થાનો સમય છે. અત્યાર સુધીમાં જે ગુજરાતી પદ્યાત્મક સાહિત્ય ઉપલબ્ધ થયું છે એ સૌમાં શાલિ-બદ્ધસૂરિએ વિ. સં. ૧૨૪૧ માં રચેલો ભરતેશ્વર-બાહુબલિ રાસ સૌથી મોખરે છે.

દાર્શનિક સાહિત્ય—મહાતુલાવૈનાં ઉત્તમ ચરિત્રોને આલેખતી પદ્યાત્મક કૃતિઓ જેટલા પ્રમાણમાં જોવાય છે તેનાથી અડધા પ્રમાણમાં પણ દાર્શનિક સ્વતંત્ર કે અનુવાદાત્મક કૃતિઓ હજી સુધી તો મળી આવી નથી. જેટલી કૃતિઓ મળે છે એ તમામ મારા જોવામાં જ આવી નથી તો એ સર્વેના પરિચયની તો વાત જ શી કરવી? તેમ છતાં તે દિશામાં સંશોધન કરવા જેવું છે એમ લાગવાથી હું આ લેખ લખવા લલચાયો છું. આશા છે કે-અહીં હું જે કૃતિઓ ગણાવું તેમાં ખાસ ઉમેરવા લાયક જે કૃતિઓ રહી જાય તે સૂચવવા વિશેષજો કૃપા કરશે.

ન્યાયાચાર્યનો ફાળો—જૈન ગ્રંથકારોમાં ‘ન્યાયાચાર્ય’ યશોવિજયગણ અનેક રીતે અગ્રસ્થાન જોગવે છે. એમણે સ્વપરસમયના સાહિત્યનું આકંઠ પાન કરી જે અમૂલ્ય કૃતિઓ કિલ કિલ ભાષામાં સર્જી છે તે વડે જૈન સાહિત્ય ખૂબ જ દીપે છે. દુર્ભાગ્ય એટલું જ છે કે-એમની આ તમામ રચનાઓને સાચવી રાખવા જેટલું પથ કાચું થઈ શક્યું નહિ. એમની નવ્ય ન્યાયાદિથી પરિપૂર્ણ કૃતિઓ વાંચતાં વિચારતાં એમ લાગે છે કે-ન્યાયને અંગેનું સમગ્ર સાહિત્ય એમણે એક યા બીજા સ્વરૂપે પોતાની કૃતિ દ્વારા આપણને પીરસ્યું છે. એમનો ઉપનિષદો, ગીતા વગેરેનો બોધ અસાધારણ હતો. એમાંની રાચક, પ્રેરક અને સુબોધક સામગ્રી એમણે પોતાની કૃતિઓમાં મનોરમ રીતે વણી લીધી છે.^૧ આવા એક પ્રકૃષ્ટ અભ્યાસીને હાથે દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયિનો રાસ રચાયો છે.

રાસ એટલે ?—સામાન્ય રીતે ‘રાસ’ શબ્દથી કોઈ કથા, વાર્તા કે ચરિત્રના નાવકના યશોગાનને લગતી રસિક પદ્યાત્મક કૃતિ એવો અર્થ કરાય છે અને સમજાય છે, પરંતુ અહીં તો આ ‘રાસ’ શબ્દ ‘રસમય પદ્યરચના’ એવા અર્થમાં વપરાયો છે. કિરસા, કહાની અને વાર્તાની એટલે કે કથાનુયોગની વિશેષતઃ રાચ ધરાવનારને આ દ્રવ્યાનુયોગને લગતી કૃતિમાં આનંદ ઓછો આવે, પરંતુ દ્રવ્યાનુયોગનું મહત્ત્વ સમજનાર અને

૧ ગુજરાતી પદ્યાત્મક સાહિત્યની આછી રૂપરેખા જૈ. સા. સં. છ. ની ૬૫૭, ૭૦૬, ૭૧૮, ૭૬૬-૭૮૫, ૮૬૫-૮૧૧, ૮૭૫-૮૮૫ અને ૯૬૬-૯૮૮ એ ક્રમાંકવાળી કંડિકાઓ પૂરી પાડે છે.

૨ દા. ત. અધ્યાત્મસારમાં ગીતાનાં કેટલાક પદો ગૂંથી લેવામાં આવ્યાં છે.

અંક ૭ મો]

ગુજરાતી પદ્ધતિમક દાર્શનિક કૃતિઓ

૧૪૯

એના અભ્યાસ માટે અભિરુચિ રાખનાર તો આ દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય-રાસ વાંચી-વિચારી ખૂબ જ આનંદ મેળવે તેમ છે.

આ કોષ સામાન્ય કૃતિ નથી. એની પાછળ થતમુખી પ્રતિભા છે. આતું મૂલ્ય બરાબર સમજવાથી તો ગુજરાતી કૃતિને અંગે જે વિવરણ-ખાલાવખોષ ગુજરાતીમાં યશો-વિજય ગણ્યે રચેલ છે, તેના અમુક ભાગનો ઉપયોગ કરી વિનીતસાગરના શિષ્ય ભોજસાગરે દ્રવ્યાનુયોગતર્કજ્ઞા નામનો ગ્રંથ સંસ્કૃતમાં રચ્યો અને એને સં. સ્વોપચ વૃત્તિથી વિખ્યાત કર્યો. આ સંસ્કૃત ગ્રંથ ૧૫ અધ્યાયોમાં દ્રવ્ય, ગુણ અને પર્યાયનું સ્વરૂપ રજૂ કરે છે. વિશેષમાં એમાં પ્રમાણ અને નયનું નિરૂપણ છે અને એ આગમો અને સમ્મમ્પર્યયરજુ જેવાના આધારે યોગ્યચેલો છે. આ ગ્રંથ હિન્દી અનુવાદ સહિત “પરમ-શ્રુત પ્રભાવક મંડળ” તરફથી વીર સંવત્ ૨૪૭૨ માં છપાયો છે. વિ. સં. ૧૭૮૫ થી ૧૮૦૬ ના ગાળામાં આ ગ્રંથ રચાયો છે.

દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયનો રાસ વિ. સં. ૧૭૧૧માં રચાયો છે. એના ઉપરનો ખાલાવખોષ-ટબો “વેન્દ્રઞ્ણેનિતંતં નત્વા” થી શરૂ થાય છે. આ જોતાં એ સ્વોપચ જણાય છે. આ રાસનો આદિમ ભાગ તેમજ અંતિમ ભાગ જૈન ગૂર્જરકવિઓ (ભા. ૨, પૃ. ૨૮-૩૦) માં અપાયેલ છે.

પ્રકરણ રત્નાકર (ભા. ૧, પૃ. ૩૩૭-૪૧૨)માં ઉપયુક્ત રાસ છપાયો છે. ગૂર્જર સાહિત્ય સંગ્રહ (ભા. ૨)માં આ રાસ ઉપયુક્ત ટબોના તેમજ રાસના છૂટા ભાગ સહિત છપાયો છે તે પ્રશંસાપાત્ર પ્રયાસ છે તેમ છતાં પાલજીપુરના બંદારમાં વિ. સં. ૧૭૧૧ માં લખાયેલી અને કોષ કોષ રચેલ કર્તાના હસ્તાક્ષરમાં લખાણવાળી હાથ-યોથી છે તો આને આધારે આ રાસ સ્વોપચ ખાલાવખોષ સહિત વિશિષ્ટ દિપ્તિપ્રણાદિ સહિત પ્રકાશિત થવો ધટે. દ્રવ્યાનુયોગના અર્થોને તો આ ખાસ ઉપયોગી થશે.

જીવવિચાર સ્તવન—સત્યવિજયના શિષ્ય વૃદ્ધિવિજયે વિ. સં. ૧૭૧૨માં આ સ્તવન રચ્યું છે. એમાં નવ દાલ છે. “એ પ્રકરણાદિ વિચારગર્ભિત શ્રી સ્તવનસંમદ”માં શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સમા-ભાવનગર તરફથી ઇ. સ. ૧૯૧૪માં છપાયું છે.^૧

જીવવિચાર બાના—‘પાર્શ્વચન્દ્ર’ ગચ્છના હર્ષચન્દ્રના ગુરુભાઈ નિહાલચન્દ્રે આ કૃતિ ‘મકસદાત્મા’માં વિ. સં. ૧૮૦૬માં રચી છે. એમાં ૧૮૬ કડી છે. આ કૃતિનું નામ વિચારતાં એમાં જીવના બેઠ-પ્રબેદોની હકીકત હશે એમ લાગે છે. જે એમ જ હોય તો એ એક રોતે ઓન્ટોલોજી (ontology) ની કૃતિ ગણાય.

પુદ્ગલ-ગીતા—ચિદાનંદે આ કૃતિદ્વારા પુદ્ગલ સંબંધી એક નજીવે નિબંધ ન લખ્યો હોય તેવી આ કૃતિ છે. આ સન્મન-સન્નિમન (૨૫. ૫૦૫-૫૧૩)માં છપાઇ છે. આમાં કોષ કોષ રચેલ હિંદીની છાંટ છે.

૧ આ એની બીજી આવૃત્તિ છે.

૨ આ પહેલી આવૃત્તિનાં પૃષ્ઠ છે.

૧૫૦

શ્રી એન ધર્મ પ્રકાશ

[વૈશાખ

નવતત્ત્વ ભાષા—આના કર્તા પણ ઉપયુક્ત નિહાલચન્દ્ર છે. એમણે આ કૃતિ વિ. સં. ૧૮૦૭માં ‘મકસૂદાયાદ’માં રચી છે.

નવતત્ત્વવિચાર સ્તવન—સત્યવિજયના શિષ્ય ધૃત્તિવિજયે યોધા’માં વિ. સં. ૧૭૧૩માં આ સ્તવન રચ્યું છે. આના પ્રારંભિક અને અંતિમ ભાગ જો. ગૂ. ક. (ભા. ૨, પૃ. ૧૫૧-૧૫૨)માં નોંધાયેલો છે.

નવતત્ત્વનું સ્તવન—જીવાદિ નવતત્ત્વનું સ્વરૂપ પર્યાપ્તિ વગેરે બાબત સહિત આમાં અપાયેલું છે. આની રચના દુહા અને ચોપાઈમાં છે. મણિવિજયના શિષ્ય ભાગ્યવિજયે વિ. સં. ૧૭૬૬માં ‘પાટણ’માં આ સ્તવન રચ્યું છે. એ ઉપયુક્ત “પ્રકરણાદિ સંગ્રહ”માં છપાવાયું છે.

નવતત્ત્વ સ્તવન—કુંગરવિજયના શિષ્ય વિવેકવિજયે ૧૮ હાલમાં આ સ્તવન વિ. સં. ૧૮૭૨માં ‘દમણ’માં રચ્યું છે. શરૂઆતના ચાર ‘દુહા’ અને ‘કલસ’ પૂરતો ભાગ જો. ગુ. ક. (ભા. ૩, ખં. ૧, પૃ. ૨૮૫-૨૮૬)માં અપાયેલો છે.

ચોવીસ દંડકનું સ્તવન—નામ, લેશ્યા ઇત્યાદિ ૨૯ દ્વાર ચોવીસ દંડકને અંગે આ સ્તવનમાં છ હાલમાં વિચારાયાં છે. આના કર્તા ઉત્તમવિજયના શિષ્ય પદ્મવિજય છે. એમણે આ સ્તવન મહાવીરસ્વામીની સ્તુતિરૂપે રચ્યું છે. આ ઉપયુક્ત “પ્રકરણાદિ સંગ્રહ”માં પ્રકાશિત થયેલું છે.

ચોવીસ દંડકનું સ્તવન—પાર્શ્વનાથની સ્તુતિરૂપે આ સ્તવન વિજયહર્ષના શિષ્ય ધર્મચંદ્રે ‘જેસલમેર’માં વિ. સં. ૧૭૨૯માં ઊદિવાળીને દિવસે રચ્યું છે. આમાં ગતિ-આગતિનું સ્વરૂપ આલેખાયું છે. આ સ્તવન પણ ઉપયુક્ત “પ્રકરણાદિ સંગ્રહ”માં છપાવાયું છે.

ચતુર્દશગુરુસ્થાન સ્તવન—શાંતિનાથની સ્તુતિરૂપે મિથ્યાત્વ, સાર્વાદન ઇત્યાદિ ચૌદ ગુરુસ્થાનોનું સ્વરૂપ આઠ હાલમાં ‘વિધિ’ પક્ષના કીર્તિરત્નસૂરિના શિષ્ય સૌભાગ્ય-રત્નસૂરિએ લખ્યું છે. આ પણ ઉપયુક્ત “પ્રકરણાદિ સંગ્રહ”માં પ્રસિદ્ધ કરાયું છે.

ગુરુસ્થાનવિચાર સ્તવન—‘બાહડમેરુ’ના મંડનરૂપ સુમતિનાથની સ્તુતિદ્વારા વાચક વિજયહર્ષના સાંભળે મુનિ ધર્મસિંહે વિ. સં. ૧૭૨૯માં આ સ્તવન રચ્યું છે. એમાં છ હાલ છે અને અંતે કળશ છે. એ ઉપયુક્ત “પ્રકરણાદિ સંગ્રહ”માં છપાવાયું છે.

ગુણહાણાવિચાર અત્રીસી—આ સકલવિજયના શિષ્યના શિષ્ય માનવિજયે

૧ જીઓ જૈન ગૂજર કવિઓ (ભા. ૩, ખંડ ૨, પૃ. ૧૦૯૯). ૨ એનન પૃ. ૧૨૦૦. ૩ “દીપોત્સવી પર્વનું રહસ્ય” એ વિષયને અંગે વડોદરા ‘રેડિયો’ સ્ટેશનથી મેં વાર્તાલાપ ગઈ દિવાળીએ રજૂ કર્યો હતો. એ અહીંના સાપ્તાહિક નામે “ગુજરાતમિત્ર તથા ગુજરાતદર્પણ”ના તા. ૧૯-૧૦-૫૧ ના અંકમાં પ્રસિદ્ધ થયો છે.

વિ. સં. ૧૭૩૪માં ત્રણ દાલમાં રચી છે અને એ ઉપયુક્ત “ પ્રકરણાદિ સંગ્રહ ”માં છપાવાઈ છે.

આઠ યોગદષ્ટિની સંજ્ઞા—મિત્રા, તારા ઇત્યાદિ આઠ દષ્ટિનું વિસ્તૃત વર્ણન ‘ન્યાયાચાર્ય’ યશોવિજયગણિએ કર્યું છે. આ સંજ્ઞા “ ગૂર્જર સાહિત્યસંગ્રહ ” (ભા. ૧) માં તેમજ અન્યત્ર છપાયેલી છે.

કર્મપ્રકૃતિની સંજ્ઞા—કર્મની ૧૫૮ પ્રકૃતિ બે દાલમાં મણિવિજયે વર્ણવી છે. એમાં કર્પૂરવિજયનું નામ છે. એ આ કર્તાનાં ગુરુ હોય એમ લાગે છે. આ સંજ્ઞા ઉપયુક્ત “ પ્રકરણાદિ સંગ્રહ ” માં પ્રકાશિત થયેલી છે.

ચાર ધ્યાનની સંજ્ઞા—આર્ત, રૌદ્ર, ધર્મ અને શુક્લ એ ચાર ધ્યાનનું સ્વરૂપ નવ દાલમાં ભાવવિજયે વિ. સં. ૧૬૯૬ માં ‘ ખંભા ’ નગરમાં વર્ણવ્યું છે. આ સંજ્ઞા પણ ઉપયુક્ત “ પ્રકરણાદિ સંગ્રહ ”માં છપાવાઈ છે.

જ્ઞાન, દર્શન ને ચારિત્રનો સંવાદ—જ્ઞાનવાદી પ્રથમ પોતાનું મહત્ત્વ દર્શાવે છે, ત્યારપાદ સમ્યક્ત્વવાદી પોતાનો પક્ષ રજૂ કરે છે. અંતમાં ક્રિયાવાદી પોતાનો મહિમા વર્ણવે છે. આમ અહીં જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્રનો પરસ્પર સંવાદ છે. આની રચના આઠ દાલમાં સૌભાગ્યસરિના શિષ્ય લક્ષ્મીસરિએ વિ. સં. ૧૮૨૭ માં કરી છે. આ સંવાદ પણ ઉપયુક્ત “ પ્રકરણાદિ સંગ્રહ ” માં છપાવાયો છે. વિશેષમાં સંજ્ઞા સન્નિમિત્રની ઇ. સ. ૧૯૧૩ ની પ્રથમ આવૃત્તિ (પૃ. ૩૧૭-૩૨૨)માં પણ આ સંવાદ છે. અહીં કર્તા તરીકે લક્ષ્મીસરિને બદલે ‘ વિજયલક્ષ્મીસરિ ’ એવું નામ સંપાદકે રજૂ કર્યું છે.

નિશ્ચય-વ્યવહાર-ગર્ભિત શાંતિજન સ્તવન—નિશ્ચય-નય-વાદી પોતાનું મંતવ્ય રજૂ કરે છે ત્યારપાદ વ્યવહાર-નય-વાદી પણ તેમ કરે છે. આ બંનેના એકાંતિક કથનમાં ભૂલ જતાવી બેનો અનેકાંત દ્રષ્ટિએ સમન્વય સાધવાનું કાર્ય શાંતિનાથની સ્તુતિરૂપે ‘ ન્યાયાચાર્ય ’ યશોવિજયગણિએ છ દાલમાં કર્યું છે. આની રચના “ યુગ-ભુવન-સંયમ-માન ” વર્ષમાં એટલે કે વિ. સં. ૧૭૩૪માં કે ૧૭૩૨માં કરાઈ છે. આ સ્તવન “ ગૂર્જર સાહિત્ય સંગ્રહ ” (ભા. ૧)માં છપાયેલું છે.

નિશ્ચય વ્યવહારગર્ભિત સીમંધરસ્વામી-સ્તવન—સીમંધરસ્વામીને વિગ્રમિરૂપે રચાયેલું આ સ્તવન નિશ્ચય-નય અને વ્યવહાર-નયનું સ્વરૂપ વર્ણવે છે. આ સ્તવન ‘ ન્યાયાચાર્ય ’ યશોવિજયગણિએ ચાર દાલમાં રચ્યું છે. અને એ પણ ઉપયુક્ત “ ગૂર્જર સાહિત્ય સંગ્રહ ” (ભા. ૧)માં પ્રકાશિત થયેલું છે.

૧ આ સંજ્ઞાવતી એક દાથપોથી વિ. સં. ૧૭૩૬ માં લખાયેલી છે.

૨ એમને અંગેના સાહિત્ય માટે જુઓ સીમંધરસ્વામી-શાલા-તરંગને મારો “ પરિચય ” (પૃ. ૬૪-૬૮)

૧૫૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

[વૈશાખ

નય રહસ્યગર્ભિત સંવાસો ગાથાનું સ્તવન—આ સ્તવન પશુ સ્ત્રીમંધરસ્વામી-ને વિદ્યમિરૂપે છે. એના કર્તા પશુ ‘ન્યાયાચાર્ય’ યશોવિજયગણિ છે, એમાં અગિયાર હાલ છે. એના વિષય અનુક્રમે નીચે મુજબ છે:—

શુદ્ધ દેશનાનું સ્વરૂપ, આત્મસ્વરૂપનો પરિચય, આત્મ-તત્ત્વનો વિચાર, શુદ્ધ નયનો વિચાર, વ્યવહારની સિદ્ધિ, મુક્તિનો માર્ગ, દ્રવ્ય-ભાવ-સ્તવ, જિનપૂજનથી નિર્જરા અને સાચી ભક્તિ થાને પ્રભુ પ્રત્યે પ્રેમ.

નય વિચાર થાને સાત નયનો રાસ—દાર્શનિક વિષયને અંગે રાસ રચવાની પહેલ ‘ન્યાયાચાર્ય’ યશોવિજયગણિએ કરી છે. એ અરસામાં માનવિજયે નૈમગ્રાદિ સાત નયોને અંગે રાસ રચ્યો છે.

નયચક્રરાસ—વિ. સં. ૧૭૨૬ માં હુમરાળે આ રાસ રચ્યો છે.

સમ્યક્તના પટ્ટસ્થાન સ્વરૂપની ચોપાઈ—આને સમ્યક્ત્વ-ચતુષ્પદી પણ કહે છે. એમાં સમ્યક્ત્વનાં છ સ્થાનોનું નિરૂપણ છે. એની રચના ન્યાયાચાર્ય યશોવિજય-ગણિને હાથે ‘ષદ્લપુર’ ના ચોમાસા દરમ્યાન વિ. સં. ૧૭૭૩ માં થઈ છે. આના ઉપર ટીખો છે. આ મૂળ કૃતિના આદિમ અને અંતિમ ભાગ જો. ચૂ. ક. (ભા. ૨, પૃ. ૩૪-૩૫) માં છે. સમગ્ર કૃતિ જૈન કથારત્નકોષ(ભા. ૫, પૃ. ૨૮૨-૩૧૬)માં છપાઈ છે. આ કૃતિ ગુર્જર સાહિત્ય સંગ્રહ(ભા. ૧, પૃ. ૫૫૪-૫૭૧)માં પણ પ્રકાશિત થયેલી છે. એમાં અંતમાં સંસ્કૃતમાં લખાણ છે. આ ચોપાઈમાં આત્માનું અસ્તિત્વ સિદ્ધ કરાયું છે અને ‘જોદ્ધ’ મતને માન્ય ક્ષણિકવાદનું નિરસન કરાયું છે. જીવ કર્તા તેમજ ભોક્તા છે. આ વાતનું અહીં પ્રતિપાદન છે. અનિર્વાણવાદ અને નિયતિ-વાદનું અહીં ખંડન કરાયું છે.

સમ્યક્ત્વવિચારગર્ભિત મહાવીર જિન સ્તવન—ઉત્તમસાગરના શિષ્ય ન્યાયસાગરે આ સ્તવન છ હાલમાં વિ. સં. ૧૭૬૬માં રચ્યું છે અને એ “શ્રી ૧૬૩કાદિ જૈન પ્રાચીન સ્તવનાદિ સંગ્રહ”માં પૃ. ૪૬-૫૬માં છપાયું છે. આમાં સમ્યક્ત્વના બે, ત્રણ, પાંચ અને દસ પ્રકારોનું નિરૂપણ છે. ત્યારબાદ યથાપ્રવૃત્તિકરણ વગેરેનો વિચાર કરાયો છે. વિપાકોદય અને પ્રદેશોદય સંબંધી કેટલીક બાબત રજૂ કરાઈ છે.

સંયમશ્રેણિનું સ્તવન—પં. ઉત્તમવિજયે આ સ્તવન સુરતમાં વિ. સં. ૧૭૬૬ માં ચાર હાલમાં રચ્યું છે અને એ ઉપસૂક્ત “શ્રી ૬૩કાદિ સંગ્રહ”માં છપાયું છે.

અધ્યાત્મ-કંઠપદુમ-ચોપાઈ—‘સહસ્રાવધાની’ મુનિસુંદરસંસ્કૃત અધ્યાત્મકંઠપદુમ-ના અનુવાદરૂપે આ ચોપાઈ રંગવિલાસે વિ. સં. ૧૭૭૭ માં રચી છે.

૧ આ સંગ્રહના પ્રકાશક મારતર ઉમેદચંદ રાયચંદ છે અને એમણે આ સંગ્રહ ઇ. સ. ૧૯૨૦ માં છપાવ્યો છે.

મુલાકાત.

અત્રે બિરાજતા, પ્રસિદ્ધ વક્તા મુનિમહારાજશ્રી **ભુવનવિજયજી** મહારાજ, મુનિરાજશ્રી **કુમુદવિજયજી** મહારાજ તથા મુનિરાજશ્રી **ભાસ્કરવિજયજી** મહારાજ ચેત્ર શુદ્ધ પાંચમ રવિવારના રોજ સવારના આષ્ટી સલાની મુલાકાતે પધાર્યા હતા, જે સમયે સલાની કાર્યવાહીનું દિગ્દર્શન કર્યું હતું. ૧૭શાળ લાઈબ્રેરી, પુસ્તક પ્રકાશન વિગેરે વિભાગો એઈ સંતોષ પ્રદર્શિત કર્યો હતો. સલાના બંને ઓનરરી સેક્રેટરી શ્રી અમરચંદ કુંવરજી શાહ તેમજ શ્રી દીપચંદ જલજીલાલ શાહ પૂજ્ય મુનિરાજશ્રીને સન્માના કાર્યને બ્યાલ આપ્યો હતો. પૂ. મુનિરાજશ્રી ચેત્ર વદિ ૧૧ ના અત્રેથી વિહાર કરી ગયા છે અને ચાતુર્માસર્થે અત્રે પુનઃ પધારશે.

અભિનંદન.

આપણી સમાજના પ્રખર કાર્યકર, મૂક સેવક, શ્રી જૈન શ્વેતાંબર ડોન્કર-સ-ના મજબૂત હિમાયતી અને ભારતીય જૈન સ્વયંસેવક પરિષદના પ્રાણભૂત

ધ્યાનમાલા—વિ. સં. ૧૭૬૬ માં નેમિદાસ શ્રાવકે આ કૃતિ રચી છે. એ જોયા વિના એના વિષય વિષે ખાસ શું કહી શકાય ?

જ્ઞાનવિલાસતત્ત્વસારોદ્ધાર, ધ્યાનવિલાસ, પ્રવચનસાર રાસ, સમ્યક્ત્વ રાસ, સિદ્ધાંતસાર રાસ ઇત્યાદિ કૃતિઓ પછી દાર્શનિક ક્ષેત્રને ઓછેવત્ અંશે સ્પર્શે છે, પણ એ વિષે વિશિષ્ટ વિચાર કરવા જેવી અત્યારે અનુકૂળતા નથી.

તાશ્વણી—વિદ્યાવારિધિ ઉમાસ્વાતિએ જે દાર્શનિક વિષયોના સંક્ષિપ્ત પરંતુ સચોટ નિરૂપણ રૂપે તત્ત્વાર્થસૂત્ર જેવી અનુપમ કૃતિ રચી છે એ વિષયો પૈકી ક્ષણાખરા પદ્મના ગૂંચરે ગિરામાં ગૂંચાયા છે. પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણો, નામાદિ નિર્લેપ, સપ્તભંગી, ભતિજ્ઞાનાદિ પાંચ યાત્રોની વિસ્તૃત ચર્ચા છતાંદિ વ્યાખ્યાનો અંગે કોઈ સ્વતંત્ર નોંધપાત્ર કૃતિ છે કે કેમ તેની તપાસ કરવી જાણી રહે છે.

સત્તરમા સૈકાના ઉત્તરાર્ધથી ગુજરાતીમાં પદ્યમાં દાર્શનિક કૃતિઓ રચવાની વૃત્તિ પ્રચળપણે જાગી હોય એમ લાગે છે. એ પૂર્વે આ દિશામાં કાઈ વિશિષ્ટ પ્રયાસ થયો છે ખરો ?

એ તેમ પશુ સત્તરમા સૈનાના ઉત્તરાર્ધથી, ગુજ્જર પદ્ધત્તમક દાર્શનિક કૃતિઓની રચનારૂપી નદીમાં જે ભરતી ચાવી તે યોગશુભમાના અંતમાં જિતરી ગય છે. એ પછીના સમયમાં તે યોગ યોક્ત્ત ચાવી હોય એમ લાગે છે.

૧૫૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[વૈશાખ

શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોકસી, રાષ્ટ્રીય કોંગ્રેસ તરફથી મુંબઈ મ્યુનિસિપલ કોર્પોરેશનમાં સભ્ય તરીકે ચુંટાઈ આવ્યા છે, જે આપણા સમાજ માટે ગૌરવનો વિષય છે. શ્રીયુત મોહનલાલભાઈ આ રીતે સમાજની સેવા ઉપરાંત રાજકીય ક્ષેત્રમાં પ્રવેશ કરે છે.

તેઓશ્રી સાદાઈ, સેવા અને નમ્રતામાં માનનારા હોઈ આપણા સમાજની ઘણી સંસ્થાઓ સાથે સંલગ્ન હોવા છતાં સ્વપ્રશ્ન સાથી દૂર જ રહે છે. શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશમાં આવતાં તેઓશ્રીના મનનીય અને સાથોસાથ યોગ્ય કથા-લેખોથી વાચકવર્ગ સુપરિચિત છે.

તેઓશ્રી દીર્ઘાયુષી બની, સ્વાર્પણની ભાવનાને વધુ ને વધુ વિકસાવે તેમ ઇચ્છી, તેઓશ્રીને તેમના નવા રાજકીય ક્ષેત્રમાં વિશેષ સફળતા પ્રાપ્ત થાય તેમ પ્રાર્થોએ છીએ.

અભિનંદન-પત્ર-સમર્પણ સમારંભ.

ઉદારદિલ, બાણીતા ઉદ્યોગપતિ અને પ્રતિભાવંત પુરુષ શ્રીયુત ભોગીલાલભાઈ મગનલાલ શેઠ રાજસભામાં નિયુક્ત થતાં તેમને શ્રી જૈન ધર્મે. મૂર્તિપૂર્જક સંઘ-ભાવનગર તરફથી ચૈત્ર શુદ્ધિ પાંચમ રવિવારના બપોરના, શ્રીયુત બળવંતરાય ગોપાળજી મહેતાના પ્રમુખસ્થાને, અભિનંદનનો મેળાવડો શ્રી સમવસરજીના વંડામાં યોજવામાં આવ્યો હતો, જે સમયે સંઘના પ્રતિષ્ઠિત ગૃહસ્થો, આમંત્રિત સજ્જનો વિગેરેની લગભગ પાંચેક હજારની હાજરી હતી.

આ પ્રસંગે દોહસો જેટલા શુભેચ્છાના સંદેશો આવ્યા હતા શ્રી બુઢાભાઈ સાકરચંદ વોરા, શ્રી ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ, શ્રી હરજીવનદાસ કાલિદાસ, શ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દોશી, શ્રી અમૃતલાલ કાલિદાસ શેઠ, ડૉ. બાવીશી, મુનિશ્રી કલ્યાણચંદ્રજી, શેઠશ્રી ભોગીલાલભાઈ અને શ્રી બળવંતરાય ગો. મહેતાના પ્રસંગોચિત વક્તાઓ થયા હતા. આ સમયે ભાવનગરની દરેક જૈન સંસ્થાઓ તેમજ બહાર ગામના આવેલા પ્રતિનિધિઓએ શ્રી ભોગીલાલભાઈને પુષ્પહાર પહેરાવ્યા હતા.

શ્રી ભોગીલાલભાઈને રૂપાના સુંદર કાર્ડેટમાં “અભિનંદન-પત્ર” અર્પણ કરવામાં આવ્યું હતું. પ્રાંતે શ્રી ભોગીલાલભાઈએ પોતાના પ્રત્યે દર્શાવવામાં આવેલ આ અનુપમ માન માટે પોતાના મિત્રો, શુભેચ્છકો વિગેરેનો આભાર માન્યો હતો.

ખાસ વાંચવા લાયક પુસ્તકો

૧ આનંદધન ચોવીશી-સાર્થ	૧-૧૨-૦	૩૧ યુગાદિ દેશના	૦-૧૨-૦
૨ ઉપમિતિ પીઠગંધ-ભાષાંતર	૦-૧૨-૦	૩૨ ભુવનભાનુ કેવળી ચરિત્ર	૦-૮-૦
૩ આચારપ્રદીપ	૧-૪-૦	૩૩ પ્રાકૃત વ્યાકરણ	૧-૮-૦
૪ આગમસારોદ્ધાર	૦-૧૨-૦	૩૪ દ્રવ્યગુણપર્યાયનો રાસ	૧-૮-૦
૫ વીશ્યસ્થાનક તપવિધિ	૧-૮-૦	૩૫ વિવિધ પુણ્યવાટિકા	૦-૮-૦
૬ કચ્છ ગિરનારની યાત્રા	૧-૮-૦	૩૬ સ્નાત્ર કળશાદિ પૂજા	૨-૦-૦
૭ કલિંગનું યુદ્ધ	૧-૦-૦	૩૭ પ્રભાવિક પુરુષો ભાગ ૩ ભો	૩-૮-૦
૮ ધનાશાલિભદ્રનો રાસ	૧-૮-૦	૩૮ દેવવંદનમાળા	૨-૪-૦
૯ નયપ્રદીપ નયચક્ર	૧-૦-૦	૩૯ સ્નાનસાર (ભગવાનદાસ)	૨-૦-૦
૧૦ લોજપ્રબંધ ભાષાંતર	૧-૮-૦	૪૦ સમ્યક્ત્વસ્વરૂપ	૦-૧૨-૦
૧૧ શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથ	૧-૮-૦	૪૧ સમકિતકૌમુદી	૧-૦-૦
૧૨ હિતશિક્ષાના રાસનું રહસ્ય	૧-૮-૦	૪૨ વિદગ્ધસુખમંડન	૧-૦-૦
૧૩ તાત્ત્વિક લેખસંગ્રહ	૨-૦-૦	૪૩ વિહારવર્ણન	૧-૦-૦
૧૪ કર્પૂરવિજયજી લેખસંગ્રહ	૧-૧-૦	૪૪ પ્રિયંકર નૃપ કથા	૧-૮-૦
ભા. ૮	૧-૧-૦	૪૫ પટ્ટાવલી સમુચ્ચય	૧-૦-૦
૧૫ " " ભા. ૯	૧-૮-૦	૪૬ પંચપ્રતિકમણ્ય (પોકેટ)	૧-૮-૦
૧૬ દાનધર્મ, પંચાચાર	૧-૦-૦	૪૭ ધર્મપરીક્ષા	૧-૮-૦
૧૭ શ્રાદ્ધદિનકૃત્ય	૦-૧૨-૦	૪૮ જ્ઞાનશતક	૦-૧૨-૦
૧૮ હેમચંદ્રાચાર્ય ચરિત્ર	૦-૧૨-૦	૪૯ જીવનપ્રભા	૧-૦-૦
૧૯ યુરોપનાં સંસ્મરણો	૧-૮-૦	૫૦ કાવ્યકલોલ	૧-૮-૦
(ભૌતિક)	૧-૮-૦	૫૧ આદિનાથ ચરિત્ર (સ. વાં)	૧-૮-૦
૨૦ ઐતિહાસિક પૂર્વજ્ઞેની	૨-૦-૦	૫૨ અષ્ટકપ્રકરણ (હરિભદ્રસૂરિ)	૦-૧૦-૦
ગૌરવગાથા	૨-૦-૦	૫૩ નવસ્મરણ (શાસ્ત્રી)	૦-૪-૦
૨૧ વિધિયુક્ત પંચ પ્રતિકમણ્ય	૨-૦-૦	૫૪ સીમંધરશોભાતરંગ	૨-૦-૦
૨૨ પંચ પ્રતિકમણ્ય સૂત્ર મૂળ	૧-૪-૦	૫૫ વજ્રસ્વામી આખ્યાન	૦-૬-૦
૨૩ બે પ્રતિકમણ્ય સૂત્ર અર્ધવાળું	૧-૧૨-૦	૫૬ વૈરાગ્યશતક-સવિવેચન	૧-૪-૦
૨૪ નવસ્મરણ (ગુજરાતી)	૦-૧૨-૦	૫૭ સ્વાધ્યાયરતનાવલિ	૧-૪-૦
૨૫ જ્ઞેનોના મહાન રતનો	૧-૪-૦	૫૮ ઇંદુદ્રત	૧-૦-૦
૨૬ જ્ઞેન ઐતિહાસિક રાસમાળા	૧-૦-૦	૫૯ નિહવવાહ	૩-૦-૦
૨૭ તપગચ્છીય પંચ	૧-૦-૦	૬૦ અખાત્રીજનો મહિમા	૦-૧૨-૦
પ્રતિકમણ્ય સૂત્ર	૧-૦-૦	૬૧ નિત્યસ્વાધ્યાયસંદોહ	૩-૦-૦
૨૮ દેવવિનોદ	૧-૦-૦	૬૨ પર્વતિયિ સ્તવનાદિ સમુચ્ચય	૩-૦-૦
૨૯ સિદ્ધાંત મુક્તાવલી	૧-૦-૦	૬૩ વિવિધ પૂજા સંગ્રહ	૩-૮-૦
૩૦ ગુણસ્થાનકમારોહ	૦-૧૨-૦		

સ્વાધ્યાય રતનાવલિ

શ્રી ભરહેસરની સન્નિધિમાં આવતાં મહાન પુરુષોના જીવનને સંક્ષિપ્ત રીતે છતાં રોચક ભાષામાં વર્ણી લેતી અને સાથોસાથ તે દરેક મહાપુરુષના જીવનને વર્ણવતી સન્નિધિ યુક્ત આ ગ્રંથ અનોખી જ ભાત પાડે છે. અભ્યાસ તેમજ સામાયિકમાં વાંચન અને માટે આ ગ્રંથ ઉપયોગી છે. છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂ. ૧-૪-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

લખો—
શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

દેવવંદનમાળા

(વિધિ સહિત)

આ પુસ્તકમાં દીવાળી, જ્ઞાનપંચમી, મૌન એકાદશી, ચૈત્રી પૂનમ, ચોમાસી, અગિયાર ગણપત્રો વિગેરેના જુદાં જુદાં કર્તાના દેવવંદનો આપવામાં આવ્યા છે. સ્તુતિઓ, ચૈત્રવંદનો, રતવનો વિધિ સહિત આપવામાં આવેલ હોવાથી આ પુસ્તક અત્યંત ઉપયોગી થઈ પડેલ છે. પાકું બાઈડિંગ અને અઢીસો લગભગ પૃષ્ઠ હોવા છતાં મૂલ્ય રૂ. ૨-૪-૦

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

શ્રી પાર્શ્વનાથ પંચકલ્યાણ પૂજ.

[નવી આવૃત્તિ-અર્થ સાથે.]

સભા તરફથી ઉપરોક્ત પૂજા બહાર પડેલ તે ધણી સમવર્થી શીત્રકમાં ન હોવાથી તેની આ સુપરેલી નવી આવૃત્તિ બહાર પાડવામાં આવી છે. પૂજનો અર્થ સ્વ શ્રી કુંવરજીભાઈનો લખેલ હોવાથી સમજવામાં ધણી જ સરલતા રહે છે

કિંમત પાંચ આના પોસ્ટેજ અલગ.

લખો.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર

શ્રી આનંદધનજી-ચોવીશી

[અર્થ, ભાવાર્થ અને વિવેચન સહિત]

જૈની ધણી જ સમવર્થી માંગ હતી તે શ્રી આનંદધનજી ચોવીશી અર્થ તથા વિરતા-રાર્થ સાથે હાલમાં જ છપાવીને બહાર પાડવામાં આવી છે. શ્રી આનંદધનજીના રહસ્યમય ભાવાર્થને સમજવા માટે તેમજ આધ્યાત્મિક વિકાસ સાધવા માટે આ ચોવીશી મુમુક્ષુજનોને અત્યંત ઉપયોગી છે. પાકું કપડાનું બાઈડિંગ છતાં પ્રચારાર્થે મૂલ્ય માત્ર રૂ. ૧-૧૨-૦ પોસ્ટેજ અલગ. સ્વાધ્યાય કરવા જેવું પુસ્તક છે.

ખેહકારક સ્વર્ગવાસ.

ભાવનગરનિવાસી શ્રાદ્ધ કુલ્યંદ ગોપાળજી ચૈત્ર વહિ પને મંચળવારના રોજ ૫૫ વર્ષની ઉંમરે સ્વર્ગવાસી થયા છે. સદ્ગત ધર્મીજી, મિલનસાર પ્રકૃતિવાળા અને શાંત સ્વભાવી હતા. ક્રિયારુચિ હોવા સાથે ધર્મનો સારો બોધ ધરાવતા હતા. આપણી સન્માન ધણી વર્ષોથી લાઇફ મેમ્બર હતા. તેમના સ્વર્ગવાસથી સન્માને લાયક સભાસદની ખોટ પડી છે. અમો સ્વર્ગસ્થના આત્માની શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ.

મુદ્રક: શ્રાદ્ધ શુભાશ્રયં લલ્લુભાઈ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-ભાવનગર.